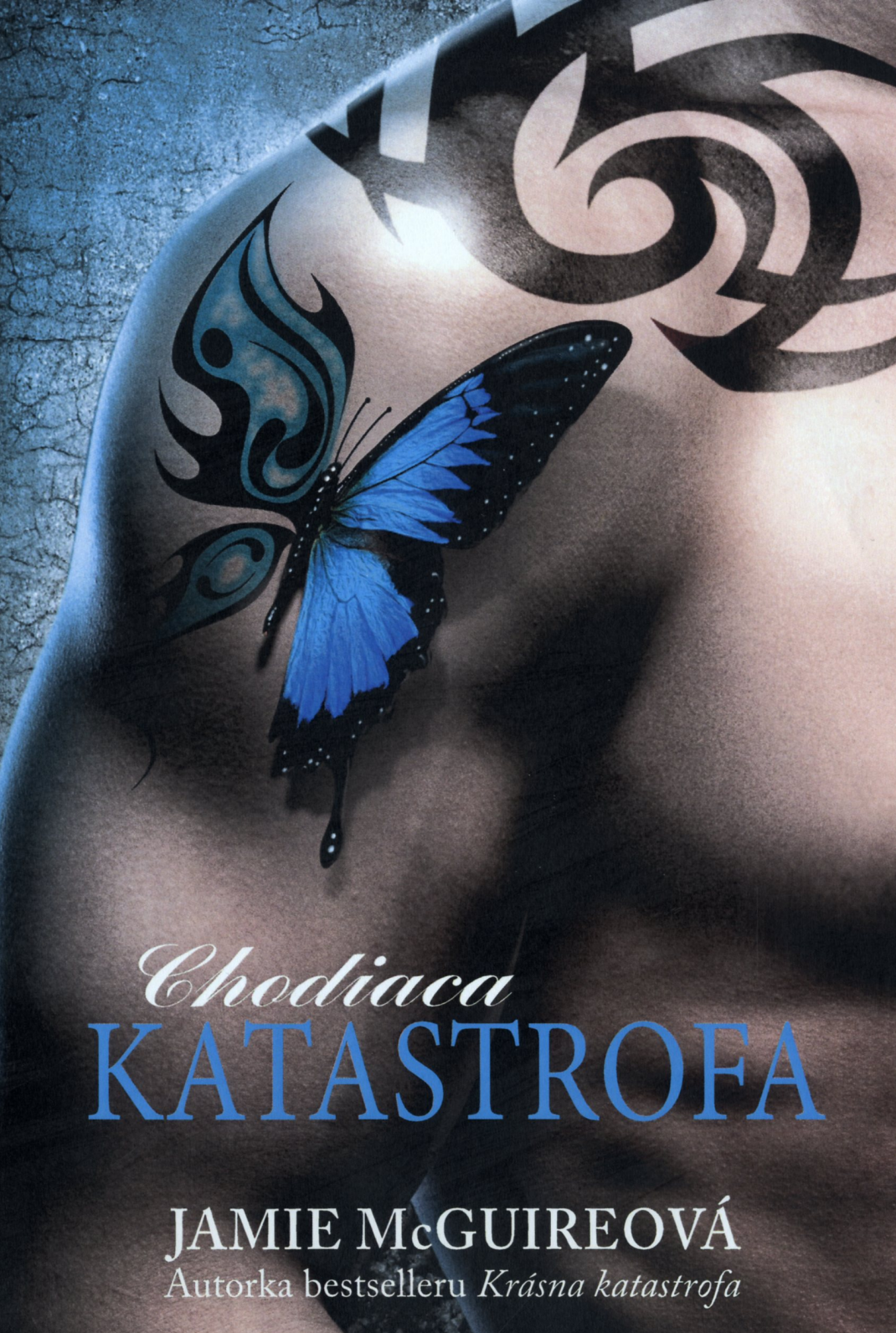

Chodiaca
KATASTROFA

JAMIE McGUIREOVÁ

Autorka bestselleru *Krásna katastrofa*

Chodiaca
KATASTROFA

Chodiaca
KATASTROFA

JAMIE McGUIREOVÁ

Libri
FORTUNA

Original title: Jamie McGuire: WALKING DISASTER

Copyright © 2013 by Jamie McGuire

Cover Concept by Damon.Za

Cover Art by Tony Mauro

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014

Translation © Marina Gálisová, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Martina Korbová

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-260-7

*Venujem Jeffovi,
ktorý je stále sexi a stále môj.*

Prolog

NAPRIEK SPOTENÉMU ČELU A PRERÝVANÉMU DYCHU NEVYZERALA chorá. Jej pokožka nemala ten broskyňový odtieň, na ktorý som bol zvyknutý, a z očí jej zmizol jas, no stále bola krásna. Najkrajšia žena, akú som kedy videl.

Ruka jej klesla z postele. Mykla jedným prstom. Môj pohľad prešiel od jej polámaných žltých nechťov po tenkom predlaktí ku kostnatému plecu, až napokon zastal pri očiach. Pozerala na mňa spod privretých viečok, nadvihla ich len trochu, ale vedel som, že to robí kvôli mne – aby som mal istotu, že ma vidí. To som mal na nej rád. Keď sa na mňa pozrela, vždy ma videla. Nehľadela cezo mňa, nemyslela stále len na tých sto vecí, ktoré musela cez deň urobiť, a moje detské reči nepúšťala jedným uchom dnu, druhým von. Počúvala ma a tešila sa z toho, čo jej hovorím. Všetci ostatní mi len prikyvovali a nevnímali ma, ale ona nie. Ona bola iná.

„Travis,“ prehovorila zachrípnutým hlasom. Zakašlala a kútiky úst sa jej nadvihli v chabom úsmeve. „Pod' ku mne, srdiečko. Neboj sa. Pod' ku mne.“

Otec mi priložil prsty na šiju a jemne ma posunul k nej. Zároveň počúval, čo mu hovorí ošetrovatelka. Tá, ktorú volal Becky. Prvý raz k nám prišla pred niekoľkými dňami. Hoci mala jemný hlas a celkom milé oči, neoblúbil som si ju. Nevedel som prečo, ale bál

som sa jej. Báľ som sa toho, prečo je u nás. Vedel som, že nám chce pomáhať, no nevíťal som ju, hoci ocko s ňou vychádzal dobre.

Znovu ma slabo štuchol a ja som prešiel niekoľko krokov, aby sa ma mama mohla dotknúť. Vystrela štíhle, pekne tvarované prsty a pohladkala ma po ruke. „Neboj sa, Travis,“ zašepkala. „Mamička ti len niečo povie.“

Strčil som si prst do úst a ohmatával som si d'asná. Keď som prikývol, mamin slabý úsmev sa rozšíril, a tak som odušu prikyvoval, len aby som ju potešil.

Z posledných síl sa ku mne nahla a potom sa nadýchla. „O niečo ťa poprosím a nebude to ľahké, synček. Viem, že to zvládneš, lebo si už veľký.“

Znovu som prikývol a opäťoval som jej úsmev, hoci mi bolo do plaču. Vyzerala veľmi unavená a utrápená. Nezdalo sa mi vhodné, aby som sa na ňu usmieval, no vedel som, že ju poteší moja statočnosť. Preto som sa usiloval byť statočný.

„Travis, teraz ma počúvaj a dobre si zapamätaj, čo ti poviem. Nebude to ľahké. Nevieť, či si pamätám, čo sa dialo, keď som mala tri roky, ale zdá sa...“ Zmlkla, bolesť bola na chvíľu prisilná.

„Diane, máte priveľké bolesti?“ spýtala sa Becky a povolila infúziu.

Mama sa po chvíli uvoľnila. Nadýchla sa a znovu prehovorila.

„Sľúbiš to mamičke? Sľúbiš, že si zapamätáš, čo ti teraz poviem?“ Znovu som prikývol a ona mi položila ruku na líce. Tá ruka nebola veľmi teplá a zostala tam len niekoľko sekúnd, potom sa krčovito roztriasla a klesla na posteľ. „Predovšetkým, nehanbi sa za smútok. Za svoje pocity nemôžeš. Každý človek niečo cíti, to je normálne. Po druhé, zostaň dieťaťom čo najdlhšie. Hraj sa, Travis. Vystrájaj...“ Oči sa jej zahmlili. „Pomáhajte si s bratmi navzájom a pomáhajte aj otcovi. Raz vyrastiete a odsťahujete sa niekam inam, no ani potom sa nezabudnite vracáť domov. Je to dôležité, rozumieš mi?“

Chcel som jej urobiť radosť, a tak som prikyvoval, až ma zabol-el krk.

„Jedného dňa sa zaľúbiš, synček. Neuspokoj sa s hocikým. Vy-ber si dievča, ktoré nie je ľahké získať, také, o ktoré budeš musieť bojovať. A potom oň bojuj stále. Nikdy...“ zhlboka vydýchla, „nikdy neprestaň bojovať o to, čo chceš. A nikdy...“ stiahla obočie, „nikdy nezabudni, že mamička ťa ľúbi. Ľúbi ťa aj vtedy, keď ju už nevidíš.“ Po líci sa jej skotúlala slza. „Budem ťa ľubiť navždy.“

Trhane sa nadýchla a rozkašlala sa.

„V poriadku,“ ozvala sa Becky a strčila si do uší čudné slú-chadlá. Koniec tej veci so slúchadlami priložila mame na prsia. „Je čas na odpočinok.“

„Už nie je čas,“ šepla mama.

Becky sa pozrela na môjho otca. „Blíži sa to, pán Maddox. Ma-li by ste zvolať chlapcov, nech sa s ňou rozlúčia.“

Otec stisol pery a pokrútil hlavou. „Ešte nie,“ odvetil pridusene. „Nie som na to pripravený.“

„Jim, na stratu manželky nebudete nikdy pripravený. No ak ju necháte odísť bez rozlúčky s deťmi, budete si to vyčítat.“ Becky sa naňho významne pozrela.

Otec sa zamyslel, rukávom si utrel nos a prikývol. Z izby sa vy-rútil tak prudko, akoby ho niečo rozzúrilo.

Hľadel som na mamu, videl som, ako namáhavo dýcha a ako Becky kontroluje čísla na prístroji vedľa nej. Dotkol som sa mamin-ho zápästia. Beckine oči akoby videli niečo, čo som ja nevidel, a od strachu sa mi zdvihol žalúdok.

„Vieš, Travis,“ povedala Becky a zohla sa až ku mne, aby sme si mohli pozeráť do očí, „liek, ktorý teraz tvojej mamičke dávam, ju uspí, no bude ťa počuť aj v spánku. Môžeš mamičke povedať, že ju ľúbiš a že ti bude chýbať. Určite začuje každé tvoje slovo.“

Pozrel som sa na mamu, ale rýchlo som pokrútil hlavou. „Ne-chcem, aby mi chýbala.“

Becky mi položila na plece mäkkú, teplú ruku. Presne to robila mama, keď ma utešovala. „Tvoja mamička by tu chcela zostať s tebou. Veľmi po tom túži. Ježiš ju však volá k sebe.“

Zamračil som sa. „Ja ju potrebujem väčšmi než Ježiš.“

Becky sa usmiala a pobožkala ma na temeno.

Ozvalo sa klopanie na dvere, tie sa otvorili a na prahu stál ocko. Okolo neho boli moji bratia a Becky ma za ruku priviedla k nim.

Trenton upieral oči na maminu posteľ. Taylor aj Tyler pozerali do všetkých kútov, len nie na mamu. Všetci mali na tvárach rovnakú hrôzu, akú som cítil aj ja, a to mi z akéhosi dôvodu dodalo odvalu.

Thomas sa postavil ku mne, vlastne o krok pred mňa, tak ako na dvore, keď chlapci od susedov zapárali do Tylera a Thomas ma chcel chrániť. „Mamička nevyzerá dobre,“ povedal.

Otec si odkašlal. „Mamička je už dlhšie veľmi chorá, chlapci, a teraz je čas... prišiel čas, aby...“ Stíchol.

Becky sa súcitne usmiala. „Vaša mamička už neje a nepije. Jej telo prestáva fungovať. Bude to pre vás veľmi ťažké, no mali by ste jej povedať, že ju ľúbite, že vám bude chýbať, ale že jej dovoľíte odísť. Potrebuje od vás počuť, že jej nič nevyčítate.“

Moji bratia prikývli. Ja nie. Ja som to mame vyčítal. Nechcel som, aby odišla. Bolo mi jedno, či ju k sebe volá Ježiš, alebo hoci- kto iný. Je to moja mamička a basta! Nech si Ježiš vezme nejakú starú babku, ktorá nemá malých synov a nemusí sa o nich starať. Zároveň som sa snažil zapamätať si všetko, čo mi povedala: Hraj sa. Navštevuj ocka. Bojuj o to, čo miluješ. To posledné ma znepokojilo. Miloval som mamičku, no asi som o ňu bojoval málo, keď teraz musí odísť.

Becky niečo pošepla otcovi do ucha. Pokrútil hlavou a potom kývol na mojich bratov. „Dobre, chlapci, rozlúčte sa. Thomas, ty potom uložíš mladších do posteľe. To ostatné už vidieť nemusia.“

„Áno, ocko,“ prikývol Thomas. Premáhal sa, ale oči mal rovnako smutné ako ja.

Thomas mamičke niečo povedal, potom jej do uší šepkali Taylor a Tyler. Trenton sa rozplakal a dlho ju objímal. Všetci jej hovorili, že môže odísť, že jej to nevyčítajú. Všetci okrem mňa. Mamička nikomu z nás neodpovedala.

Thomas ma potiahol za ruku a vyviedol ma z jej izby. Kráčal som s ním pospiatky až do chodby. Presviedčal som sa, že mama len zaspáva, no bol som zmätený. Thomas ma vzal na ruky a niesol ma hore schodmi. Keď cez stenu prenikol otcov nárek, zrýchlil.

„Čo ti povedala?“ spýtal sa Thomas a pustil vodu do vane.

Neodpovedal som. Počul som jeho otázku a pamätal som si mamine slová, ale nevládal som sa ani rozplakať, ani prehovoriť.

Thomas mi vyzliekol špinavé tričko, šortky aj slipy s obrázkom Rušna Tomáša. Veci hodil na dlážku. „A teraz sa okúpeš, braček.“ Zdvihol ma a posadil ma do teplej vody, namočil malý uterák a vyžmýkal mi ho na hlavu. Ani som nežmurkol. Dokonca som si nezakryl tvár, hoci vodu v očiach som neznášal.

„Včera mi mama povedala, aby som sa postaral o teba, o dvojčatá aj o otca.“ Thomas zopol ruky, položil ich na okraj vane a oprel si o ne bradu. „Urobím to, jasné? Postarám sa o vás, Trav. Nemusíš sa ničoho báť. Mamička nám bude všetkým chýbať, no netráp sa. Postarám sa, aby bolo všetko v poriadku. Sľubujem.“

Chcel som prikývnuť, chcel som ho objať, ale nešlo to. Mal som bojovať o mamičku, a namiesto toho som sedel na poschodí v teplej vode, nehybný ako socha. Sklamal som ju. Aspoň som jej v duchu sľúbil, že len čo sa mi znovu rozhybe telo, urobím všetko, o čo ma žiadala. Keď zmizne smútok, budem vystrájať a budem bojovať. Stále. Zo všetkých síl.

Prvá kapitola

Holubička

DOKELU AJ SO SUPMI! VYDRŽIA ČAKAŤ CELÉ HODINY. DNI AJ NOCI. Pozerajú rovno cez vás, vyberajú si miesta, na ktoré najskôr zaútočia, tie najsladšie, najmäkšie kusy mäsa, prípadne tie, ku ktorým sa najľahšie dostanú.

Jedno však nevedia, nikdy to nepredpokladali. Nemajú potuchy, že ich korisť svoju slabosť len hrá. Tentoraz budú supy ťahať za kratší koniec. Práve vtedy, keď si pomyslia, že stačí už len trpezlivo vyčkať, kým naposledy vydýchnete, sa obrátite proti nim. Vtedy použijete svoju tajnú zbraň – absolútny nedostatok rešpektu pred situáciou, ktorú oni považujú za nemennú. Vzbúrite sa proti tomu, čo si všetci navykli brať ako samozrejmosť.

Ukážete im, že na to zvysoka kašlete. Bude to šok!

Je fuk, či je tým supom protivník v Kruhu, hociktorý magor, ktorý vás uráža a pokúša sa odhaliť vaše slabé miesta, alebo žena, ktorá vás chce spútať. Týmto spôsobom dostanete každého z nich.

Od detstva som si dával pozor, aby som žil presne takto. Hlupáci s mäkkým srdcom, ochotní odovzdať dušu hocijakej vypočítavej potvore, ak sa na nich usmiala, to nechápali. Ibaže napokon sa mi vždy podarilo plávať proti prúdu. Vždy som sa zo všetkého vylízal. Ak to chcete počuť, podľa mňa si skôr oni zvolili ťažšiu cestu.

Ja som sa vykašlal na city, nahradil som ich otupenosťou, prípadne zlosťou, lebo tú možno oveľa ľahšie ovládať. Potom to už bolo jednoduché. Zraniteľný je iba ten, kto niečo cíti. Občas som sa bratom, bratrancom či kamarátom pokúšal vysvetliť, v čom robia chybu. Neverili mi. A potom som videl, ako ronía slzy alebo znášajú bezsen-
né noci kvôli nejakej suke na vysokých opätkoch, ktorá o nich aj tak nemá záujem. Nerozumel som tomu. Ak je na svete žena, kvô-
li ktorej stojí za to smútiť, nedá sa získať tak ľahko. To nie je diev-
ča, ktoré len tak opriete o pohovku. Nepôjde s vami už v prvý ve-
čer do postele.

Tí dobráci moje teórie ignorovali, lebo podľa nich svet funguje inak. Príťažlivosť, sex, zamilovanosť, láska – a potom sklamanie. Tak to nasledovalo jedno za druhým v ich živote. Vždy a všade.

U mňa nie. Ani náhodou!

Už dávno som sa rozhodol, že supy sa stanú mojou korisťou. Lenže potom sa niečo udialo. Objavila sa holubica. Teda Holubič-
ka. Typ dievčaťa, ktoré nikomu nešliape na päty, ktoré sa stará len o seba, nikam zbytočne nestrká nos, žije si po svojom, nikoho ne-
otravuje svojimi nárokmi, svojím sebestvom. Má guráž. Je to diev-
ča, čo sa s vami vie aj porozprávať. Inteligentná. A tiež super koč-
ka. No okrem toho vie dobre voliť slová. Ten zriedkavý typ, ktorý si
hľadá partnera na celý život. Nezískate ju, kým ju nepresvedčíte, že
vám môže veriť.

Ked' som stál pri otvorených dverách do môjho bytu a z ciga-
rety som odklepával posledné vločky popola, v mysli sa mi zjavil
obraz toho dievčaťa v ružovom svetríku postriekanom krvou.
Dievčina v mojom Kruhu. Bez dlhého uvažovania som ju vtedy
nazval Holubička. Ešte to bola len hlúpa prezývka, ktorá ju mala
strápníť a znervózniť. Jej tvár zafŕkaná od krvi, naširoko roztvore-
né oči... Navonok vyzerala nevinná, ale bolo mi jasné, že ten dojem
náročky vyvoláva slušným oblečením. Zahnal som tú spomienku
a otupene som sa pozrel do obývačky.

Megan, rozvalená na pohovke, zízala na televíziu. Vyzerala unudene, a tak mi zišlo na um, čo ešte v mojom byte robí. Väčšinou si pobalila veci a vypadla, len čo som ju pretiahol.

Potisol som dvere, aby zaškrípali. Odkášlal som si a za popruhy som z dlážky zdvihol ruksak. „Maj sa. Odchádzam.“

Posadila sa, labužnícky sa povystierala a vzala do ruky obrovskú kabelku s reťazou namiesto remienka. Nevedel som si predstaviť, či má vôbec dosť vecí, ktoré by do nej napchala. Prehodila si reťaz cez plece, obula si topánky na vysokých opätkoch a odkráčala k dverám.

„Ak by si sa nudil, pošli mi esemesku,“ prehodila na odchode a krátko sa pozrela mojim smerom. Nasadila si veľikánske slnečné okuliare a kráľovským krokom zišla po schodoch, akoby ju vôbec netrápilo, že som ju poslal do kelu. Megan bola práve vďaka svojej ľahostajnosti jedna z mála dievčat, ktoré sa v mojom byte vyskytli aj opakovane. Nežobronila o záväzný vzťah, nerobila mi scény. Uspokojila sa s tým, čo medzi nami bolo, a zariadila sa po svojom, aby z toho mala čo najviac.

Bolo jesenné ráno a slnko sa odrážalo od mojej motorky. Počkal som, kým Megan vyjde autom z parkoviska pred domom, potom som zbehol dole a cestou som si zazipsoval bundu. O polhodinu ma čakal seminár z humanitných vied s Rueserom. Jemu bolo našťastie jedno, či budem meškať. Tak načo by som sa kvôli nemu pretrhol?

„Počkaj!“ ozval sa zrazu za mnou hlas.

Vo dverách do bytu poskakoval na jednej nohe Shepley, bol bez trička a naťahoval si ponožku. „Už večer som sa ťa na to chcel spýtať. Čo si to pri zápase povedal Marekovi? Niečo si mu pošepkal do ucha. Vyzerá, že je z toho vedľa.“

„Podakoval som sa mu, že nedávno na celý víkend zmizol z mesta. Vďaka tomu som zistil, že jeho matka je v posteli šelma.“

Shepley sa na mňa neveriaco pozrel. „Naozaj? Neverím.“

„Nie. Počul som od Cami, že v okrese Jones má nejaký záznam za nelegálne pitie alkoholu.“

Pokrútil hlavou a potom uprel zrak na pohovku. „Ty si tu nechal Megan aj cez noc?“

„Jasné, že nie, Shep. Čo ma nepoznáš?“

„Chceš povedať, že dobehla ráno na rýchlovku? Pred seminármi? Zaujímavý spôsob, ako si ťa na ten deň rezervovať.“

„Podľa teba to myslela takto?“

„Jasné, aby všetky ostatné dostali už len zvyšky po nej.“ Shepley pokrčil plecami. „Len sám Boh vie, ako tá rozmýšľa. Možno vôbec neuvažuje. Počúvaj, musím odviezť Americu do školy. Vezmem aj teba?“

„Nie, uvidíme sa neskôr.“ Nasadil som si slnečné okuliare značky Oakley. „Ak chceš, America sa môže posadiť za mňa na motorku.“

Shepley zmraštil tvár. „To... radšej nie.“

Pobavil ma. Vysadol som na harleyku a túroval som motor. Hoci som často zvädzal kamarátky Shepovho dievčaťa, ju rozhodne nie. To bola hranica, ktorú som sa nechystal prekročiť. Len čo Shep o nejakú babu prejavil záujem, ja som ju prestal registrovať. Shep to vedel, ale rád ma podpichoval.

Za klubovňou bratstva Sigma Tau som sa stretol s Adamom. Adam organizoval Kruh. Pri zápase preberal stávky, vyplácal výhry, na druhý deň poráтал, čo sme zarobili, všetko mi odovzdal a ja som mu z toho oddelil percentá, ktoré mu patrili. Obaja sme si prišli na svoje. Náš vzťah bol čisto obchodný, a preto sme boli najradšej, keď bol aj nekomplikovaný. Kým ma Adam vyplácal, nerobil som mu problémy, a on ich, pochopiteľne, nerobil mne, keďže netúžil po výprasku.

Vybral som sa do univerzitnej jedálne a tesne pred kovovými dvojkrídlovými dverami sa mi do cesty postavili dve známe firmy. Lexi a Ashley.

„Ahoj, Trav,“ zatiahla Lexi a vypla hrudník. Z výstrihu na ružovom tričku sa jej drali dva silikónové prsníky opálené v soláriu. Najmä pre tieto prednosti som ju túžil ešte niekedy pretiahnuť, lenže

vždy som si pripomenul, že raz naozaj stačilo. Pišťala ako balón, keď z neho pomaly uniká vzduch, a nielen pri sexe. Nehovoriac o tom, že noc po našom vystrájaní na pohovke sa s ňou pohotovo vyspal Nathan Squalor.

„Ahoj, Lex.“

Zahasil som cigaretu a hodil som ju do koša. Čo najrýchlejšie som popri Lexi prešiel k dverám. Niežeby som sa už nevedel dočkať zvädnutej zeleniny, suchého mäsa a prezretého ovocia, ktoré nám servírovali každý deň. Musel som vypadnúť od Lexi. Ježišmária, ten jej hlas by vyhral preteky v psom zavýjaní a deckám by určite pripomenul nejakú smiešnu postavičku z animovaného filmu.

No mohol som gániť, koľko som chcel. Baby sa vybrali za mnou.

„Shep.“ Kývol som mu hlavou. Sedel za stolom s Americou a smial sa, obklopený kamarátmi. Holubička, tá, ktorú som prvý raz videl na zápase, sedela oproti nemu a umelou vidličkou si napichovala kúsky jedla. Môj hlas asi prebudil jej zvedavosť. Cítil som, ako ma jej veľké oči sledujú až na koniec stola, kde som si našiel miesto a položil táčnu.

Lexi sa zachichotala a mňa skoro porazilo. Ledva som sa ovládol. Len čo som sa posadil, tá zmachlená ženská si zmýlila moje koleno so stoličkou.

Niekoľkí chalani z futbalového tímu ma pozorovali s otvorenými ústami, akoby to bol ktovieaký výkon, že sa na mňa lepia dve silikónové sliepky.

Lexi vklzla rukou pod stôl a pevne ma chytila za stehno. Jej dlaň sa vybrala vyššie po vnútornom šve mojich džínsov a ja som sa trochu rozkročil. Čakal som, kedy dorazí do cieľa a trochu sa so mnou pohrá.

Tesne predtým, ako sa jej ruka ocitla tam, kam mala namierené, som začul, že America čosi hlasno zamrmľala.

„Uf, tuším sa mi časť potravy vrátila do ústnej dutiny.“

Lexi stuhla a obrátila sa. „Počula som to, ty špina.“

Popri tvári jej preletel rožok a spadol na dlážku. Pozrel som na Shepa, Shep na mňa, a v tej chvíli som prudko mykol oboma nohami.

Lexin zadok sťažka pristál na dlaždiciach. Musím priznať, že keď som počul ten pleskot, trochu ma to vzrušilo.

Zmizla a ani veľmi nešomrala. Shepley však moje gesto ocenil, a to mi stačilo. Typy ako Lexi znášam len dovtedy, kým ma nenaštvú. Mám totiž jedno pravidlo – rešpekt. Kto chce byť so mnou zadobre, musí rešpektovať mňa, moju rodinu a mojich priateľov. Dopekla, ešte aj niektorí moji nepriatelia si zaslúžia úctu! Preto sa radšej nestýkam s ľuďmi, ktorí nepochopili túto základnú lekciu slušného správania. Ženám, ktoré sa ocitli v mojom byte, sa to možno zdalo pokrytecké, no keby mali dosť sebaúcty, ja by som im ten rešpekt priznal.

Žmurkol som na Americu, očividne spokojnú, prikývol som Shepleymu a znovu som zahryzol do toho, čo mi kuchárky capli na tanier.

„Včera si sa zase parádne rozbehol, Besný pes,“ poznamenal Chris Jenks a hodil do mňa z druhej strany stola kúsok opraženého pečiva.

„Čuš, idiot,“ zahriakol ho Brazil svojím typickým tichým hlasom. „Ak sa Adam dopočuje, že o tom rozprávaš medzi ľuďmi, už ťa nikdy nepustí na zápas.“

„Aha, no dobre,“ pokrčil plecami.

Šiel som vyklopiť záhadnú zmes do odpadu a vrátil som sa na miesto. Stiahol som obočie. „A už ma tak nevolaj.“

„Ako ťa nemám volať? Besný pes?“

„Hej.“

„Prečo? To je tvoja prezývka z Kruhu, nie? Znie trochu ako umelecké meno striptéra.“

Prebodol som Jenksa pohľadom. „Nemohol by si chvíľu čušať? Možno sa ti tá diera na ksichte zahojí.“

Ten červ mi vždy liezol na nervy.

„Jasné, Travis. Stačí povedať.“ Nervózne sa zasmial, zobral si svoje veci a zamieril von.

Onedlho bola jedáleň skoro prázdna. Shepley s Americou však zostali a bavili sa s jej kamarátkou. Tá mala dlhé zvlnené vlasy a pokožku po letných prázdninách stále prirodzene opálenú. Už som videl aj väčšie prsia, ale jej oči... mali zvláštnu sivú farbu. Ten odtieň mi bol akýsi známy.

Viem, že prvý raz som ju videl včera v Kruhu. Predtým určite nie. No jej tvár mi niečo pripomínala a nevedel som čo.

Vstal som a prešiel som k nej. Vlasy mala ako pornohviezda a tváričku ako anjel. Oči v tvare mandlí, výnimočne krásne. Odrazu som to uvidel. Pod maskou krásnej nevinnosti sa skrývalo niečo iné – chladné a vypočítavé. Ešte aj vtedy, keď sa usmiala, hriech z nej priam sálal, mala ho v sebe tak hlboko zakorenený, že ho nemožno zakryť nijaký slušný kašmírový svetník. Tie oči svietili nad malým nosom a jemnými črtami. Všetci ostatní v nej videli len čistotu a naivitu, ale mne bolo jasné, že to dievča niečo skrýva. Vedel som to iba preto, lebo som v sebe niesol rovnaký hriech. Rozdiel medzi nami spočíval v tom, že ona hriech väznila a ja som ho pravidelne vypúšťal na slobodu.

Zadíval som sa na Shepleyho, až kým nepocítil môj pohľad. Obzrel sa a ja som kývol bradou k tej malej.

Kto je to? naznačil som ústami otázku.

Shepley sa len zmätene zamračil.

Tamtá, opäť som pohol perami.

Shepleymu sa zdvihli kútiky úst v tom protivnom úškrne, ktorý nasadil zakaždým, keď sa ma chystal naštvať.

„Čo?“ zakričal oveľa hlasnejšie, než bolo nutné.

Dotyčná už vedela, že sa bavíme o nej. Odhadol som to, hoci skláňala hlavu a tvárila sa, že nič nepočuje.

Stačilo mi šesťdesiat sekúnd v prítomnosti Abby Abernathyovej, aby som zistil dve veci. Po prvé, že toho veľa nenahovorí, a po

druhé, že keď otvorí ústa, vie byť protivná. Bohvieprečo som jej to nielen odpustil, ale ešte sa mi to aj páčilo. Tvárila sa ako drsné dievča, aby odradila takých ako ja, no tým väčšmi som sa jej snažil dostať pod kožu.

Už aspoň tretí alebo aj štvrtý raz vyvrátila oči dohora. Liezol som jej na nervy a dosť ma to bavilo. Dievčatá na mňa zvyčajne ne-reagujú s čírym odporom, ani keď im ukazujem, kde sú dvere.

Keď nezabrali ani najkrajšie úsmevy, zmenil som taktiku.

„Máš tik?“ opýtal som sa jej.

„Prosím?“

„Či máš tik. Vieš, stále sa ti vykrúcajú očné gule.“ Stavím sa, že keby pohľadom vedela vraždiť, bol by som tam na dlážke vykrvácal. Takto som sa mohol smiať. Mudráčka, navyše drzá ako ploštica. Čoraz väčšmi sa mi páčila.

Sklonil som sa k jej tvári. „Tie tvoje oči sú celkom schopné. Hej, akú majú farbu? Je to sivá?“

Okamžite sklonila hlavu, až jej vlasy zakryli tvár. Zásah, človeče! Znervóznil som ju, takže robím pokroky.

To už zasiahla America, čo som jej nemohol zazlievať. Mala na pamäti ten nekonečný rad dievčat, ktorý sa premlel mojím bytom. Nechcel som Americu našťvať, ibaže tentoraz nevyzerala nazlostene. Bola skôr pobavená.

„Nie si jej typ,“ upozornila ma.

Prijal som jej pravidlá a naoko urazene som vytreštil oči. „Ja sa páčim všetkým!“

Holubička sa na mňa pozrela a usmiala sa. Pri srdci som pocítil akési teplo, ale asi to bol len dôsledok šialenej túžby oprieť tú kočku o pohovku. Bola iná ako väčšina dievčat a zmena je vždy osvieženie.

„Aha! Úsmev,“ povedal som. To slovo celkom nesesedelo, lebo to nebol len úsmev, bol to najkrajší úsmev, aký som kedy videl. No nemienil som si pokašľať stratégiu, práve keď začínala zaberať. „Takže

nie som celkom skazený sviniar!“ Žmurkol som na ňu. „Tešilo ma, Holubička.“

Vstal som, obišiel som stôl a pošepol som Americe do ucha: „Pomôž mi s ňou, prosím ťa. Sľubujem, že sa budem správať ako dokonalý džentlmen.“

Doletel ku mne hranolček.

„Nepchaj pysk do ucha mojej baby, Trav!“

Cúvol som, pre istotu som zdvihol ruky nad hlavu a pridal ten najnevinnejší úsmev, aký ovládam. „Ja nič! Len spoločensky žijem!“ Cestou pospiatky k dverám som si všimol skupinku dievčat. Len čo som ich otvoril, nahrnuli sa dnu ako stádo oviec, kým som stihol vypadnúť.

Už dávno mi život neprihral takúto výzvu. Najčudnejšie na tom bolo, že som tú novú ani netúžil pretiahnuť. Štvalo ma, že ma možno považuje za totálneho sviniara, ale ešte väčšmi ma štvalo, že ma to vôbec števe. Tak či onak, prvý raz po veľmi dlhom čase sa predomnou objavil niekto, koho som nemal prečítaného. Holubička bola presný opak dievčat, ktoré som zatiaľ stretol, a potreboval som zistiť, prečo je taká, aká je.

CHANEYHO SEMINÁR BOL PLNÝ A JA SOM BRAL SCHODY PO DVA, potom som sa preplietol pomedzi holé nohy, ktoré obklopovali moje miesto.

„Dámy,“ kývol som spolužiačkam na pozdrav.

Jednohlasne vzdychli a zamrmlali odpoveď.

Supy. Alebo supice? Polovicu z nich som dostal ešte v prvom ročníku, druhá polovica sa vyvália na mojej pohovke pred jesennými prázdninami. Okrem dievčaťa na samom konci radu, ktoré sa na mňa krivo usmialo. Sophia. Začervenala sa tak prudko, akoby jej na tvár preskočil oheň. Vedel som, že spala s niekoľkými chalanmi z bratstva. Bolo mi známe, s koľkými ďalšími dievčatami spali oni, a tiež to, že Sophia na bezpečný sex zvysoka kašle. Tak som si vy-

rátal, že by to s ňou bolo zbytočne riskantné, lebo ja si na bezpečnom sexe zakladám.

Oprela sa o lakte a nahla sa dopredu, aby mi lepšie videla do očí. Takmer ma striaslo, no ovládol som sa. Nie, táto za nijakú reakciu nestojí.

Brunetka v rade predou mnou sa obrátila a zamávala mihalnicami. „Ahoj, Travis. Počula som, že Sig Tau chystá večierok.“

„Nie,“ odvetil som automaticky.

Odula pery. „Ale... keď si mi to spomínal, myslela som si, že tam chceš ísť.“

Zasmial som sa. „Ja som na ten večierok nadával. To je niečo iné.“

Blondína vedľa mňa sa obrátila. „Každý vie, že Travis Maddox na večierky pre páry nechodí. Vybrala si si nesprávneho, Chrissy.“

„Naozaj? Teba sa nikto nepýtal,“ odsekla zamračená Chrissy.

Kým sa škriepili, všimol som si, že do triedy vbehla Abby. Tesne predtým, než zazvonilo, pristála v prvom rade.

Ani som si nestihol v duchu položiť otázku, prečo to robím, len som vzal papier, pero som si strčil do úst, poklusom som zbehol po schodoch a vklzol som na miesto vedľa nej.

Výraz na jej tvári bol viac než zábavný a z akéhosi dôvodu mi v tele rozprúdil adrenalínovú vlnu. Takú som inokedy cítil len pred zápasom.

„Fajn. Môžeš mi robiť poznámky.“

Bola zhnusená, a to ma potešilo. Na rozdiel od väčšiny dievčat, nekonečne nudných, ma zaujala. Dokonca pobavila. Nezapôsobil som na ňu, teda rozhodne nie pozitívne. Zdalo sa, že sa jej v mojej prítomnosti dvíha žalúdok, a mne to ktovie prečo pripadalo milé.

Zišlo mi na um, že musím zistiť, či ma úprimne nenávidí, alebo len robí drahoty. Nahol som sa tesne k nej. „Prepáč... urazil som ťa niečím?“

Trochu jej zmäkol pohľad a pokrútila hlavou. Nie, nenávisť ku mne necíti. Len by ju chcela cítiť. Takže mám pred ňou náskok a túto hru môžeme hrať dvaja.

„Tak aký máš problém?“

„Nevyspím sa s tebou. Môžeš to rovno vzdať,“ odpovedala a vyznelo to skoro zahanbene.

Paráda! Bude to zábavné. „Netvrdím, že chcem, aby si sa so mnou vyspala.“ Tváril som sa, že zamyslene hľadím na strop. „Alebo som to už povedal? Čo keby si dnes večer prišla aj s Americou za mnou?“

Ohrnula nos, akoby zacítila pach hniloby.

„Len pekne príď. Prisahám, že s tebou nebudem ani len flirtovať.“

„Ešte si to rozmyslím.“

Zaťal som pery, aby si nevšimla, že mi je do smiechu. Nie, táto predtým mnou neroztiahne nohy ako sliepky, čo sedia tam hore. Obzrel som sa a všetky ju prebodávali pohľadmi. Vedeli to rovnako ako ja. Abby je iná. Abby mi nič nedá zadarmo. Na rozdiel od nich.

Načmáral som tri obrázky, ktoré vyzerali ako návrhy na tetovanie, a asi dvadsať kociek. Potom sa seminár skončil. Kým ma niektoľvek stihol zastaviť, vykročil som po chodbách. Sotva som vyšiel von, Abby už bola asi dvadsať metrov predtým mnou.

Dopekla! Ona predtým mnou uteká! Zrýchľil som a dobehol som ju. „Tak čo, už si si to rozmyslela?“

„Travis,“ zatiahlo akési dievča a na prst si koketne nakrúcalo pramienok vlasov. Abby ani nespomalila a ja som zostal s tým dievčaťom, hoci ma z jeho reči šlo poraziť.

„Prepáč, ja...“

„Som Heather.“

„Prepáč, Heather. Musím... ponáhľam sa.“

Objala ma, ja som ju ťapol po zadku, vyvliekol som sa z jej zovretia a hnal som sa ďalej. Ešte stále mi nebola ani len povedomá.

Nestihol som si spomenúť, odkiaľ Heather poznám, keď sa mi v zornom poli objavili Abbine dlhé opálené nohy. Strčil som si do úst cigaretu a doklusal som k nej. „Kde sme skončili? Aha... mala si si niečo rozmyslieť.“

„O čom to hovoríš?“

„Už si si rozmyslela, či ku mne prídeš?“

„Ak poviem áno, odlepiš sa odo mňa?“

Tváril som sa, že ten návrh zvažujem, a prikývol som. „Áno.“

„Dobre, prídem.“

To ti tak verím! „Kedy?“

„Dnes večer.“

Zastal som. Toto nebude len tak, určite má niečo za lubom. Skutočne som nečakal, že prevezme iniciatívu. „Super,“ prikývol som, akoby ma vôbec neprekvapila. „Tak sa uvidíme, Holubička.“

Už sa neobzrela, odišla a zdalo sa, že si z nášho rozhovoru nič nerobí. Zmizla za rohom, kam šli aj ostatní študenti.

Zazrel som Shepleyho bielu bejzbalovú čiapku. Vôbec sa neponáhľal na počítačový seminár. Namrzene som sa zamračil, lebo som tam nechodil rád. Dnes už vari všetci vedia pracovať s počítačmi, načo sú nám semináre?

Pripojil som sa k Shepleymu a k Americe, ktorí sa zaradili medzi študentov na hlavnom chodníku. America sa zasmiala a dívala sa, ako sa do mňa jej frajer pustil. America bola pekná, dokonca vedela súvisle rozprávať a občas dokázala byť aj vtipná. Páčilo sa mi na nej najmä to, že niekoľko týždňov po prvom rande so Shepom do nášho bytu ani len nevkočila, a aj po tom, čo si tam spolu v objatí pozreli film, sa vrátila do internátu.

Mal som však silný pocit, že skúšobné obdobie pred prvým sexom so Shepleym sa blíži k záveru.

„Ahoj, America,“ kývol som jej hlavou.

„Ako žiješ, Trav?“ spýtala sa. Venovala mi priateľský úsmev, ale hneď sa pohľadom vrátila k Shepovi.

Mal šťastie. Takých dievčat nie je na svete veľa.

„Už pôjdem,“ ukázala America na internát za rohom. Objala Shepa okolo krku a pobožkala ho. On ju chytil na bokoch za tričko a pritiahol k sebe, až po chvíli ju pustil.

Posledný raz nám zamávala a dobehla svojho kamaráta Fincha, ktorý čakal pred vchodom.

„Nejako si sa do nej zamiloval, čo?“ štychol som Shepa do pleca. On ma poriadne sotil. „Teba do toho nič nie je.“

„Nemá náhodou sestru?“

„America je jedináčik. A jej kamarátkam daj radšej pokoj, Trav. Myslím to vážne.“

To varovanie nebolo nutné. Shepleyho oči vždy odrážali jeho pocity ako zrkadlo a tentoraz boli stopercentne vážne – možno trochu zúfalé. Či sa do nej zamiloval? Smrteľne.

„Hovoriš o Abby.“

Zamračil sa. „Hovorím o všetkých jej kamarátkach. Aj o kamarátoch, ak by si pomyslel na Fincha. Daj im pokoj.“

„Bratranec!“ Uškrnul som sa a ovinul som mu ruku okolo krku. „Ty si zamilovaný! Človeče, normálne si ma dojal!“

„Už čuš,“ zavrčal. „Len mi konečne sľúb, že sa k jej kamarátkam ani nepriblížiš.“

„Nič nesľubujem,“ odsekol som a usmial som sa od ucha k uchu.

Druhá kapitola

Pomsta osudu

„ČO TO ROBIŠ?“ SPÝTAL SA MA SHEPLEY. STÁL UPROSTRED MIESTNOSTI, V JEDNEJ RUKU MAL TENISKY, V DRUHEJ KOPU ŠPINAVEJ SPODNEJ BIELIZNE.

„Že by som upratoval?“ odvetil som a strčil som do umývačky poldecáky.

„To vidím. Ale... prečo?“

Chrbtom k Shepleymu som sa usmial. Nakope ma do zadku.

„Očakávam návštevu.“

„Vážne?“

„Holubičku.“

„Čože?“

„Abby, tak sa volá. Pozval som Abby.“

„Ježiš, nie! Nepokaz mi to, človeče! Prosím ťa, nerob to.“

Obrátil som sa a prekrížil som si ruky na prsiach. „Usiloval som sa, Shep. Vážne.“ Pokrčil som plecami. „No má niečo do seba. Nemôžem si pomôcť.“

Shepley čosi zamrmľal, potom odišiel do svojej izby a prudko za sebou zabuchol dvere.

Naložil som plnú umývačku, potom som obišiel pohovku a skontroloval som, či sa niekde neválajú prázdne obaly od kondómov. To by sa ťažko vysvetľovalo.

Nebolo nijaké tajomstvo, že som sa už vyspal s kopou krásnych spolužiačok, ale nevidel som dôvod, prečo by som to mal pripomínať každej, čo sa objaví v mojom byte. Dobrý dojem je dôležitý.

S Holubičkou to však bolo iné. Na to, aby mi podľahla, nebude stačiť môj bežný marketing. V tejto fáze som sa riadil stratégiou, že treba postupovať krok za krokom. Keby som sa sústredil na cieľ, mohlo by sa to pokaziť. Ona si totiž kadečo všimala. Navyše, vôbec nebola naivná. Táto misia nebude jednoduchá.

Práve som vo svojej izbe triedil špinavú bielizeň, keď som začul zvonček. Shepley väčšinou striehol na zvuk Americinho auta, aby ju mohol čakať pri dverách.

Blázon.

Ozvali sa hlasy, potom sa zavreli dvere na Shepleyho izbe. Vošiel som do obývačky a tam sedela: mala okuliare, čudne vypnuté strapaté vlasy a na sebe čosi, čo vyzeralo ako pyžamo. Neprekvapilo by ma, keby som sa dozvedel, že to vylovila z koša so špinavou bielizňou.

Mal som čo robiť, aby som sa nerozosmial. Ešte nijaká žena mi do bytu neprišla takto nahodená. Videl som tu džínsové sukne, dokonca aj šaty, spod ktorých presvitali tangá. Krikľavý mejkap a štras boli celkom bežné. No ani jedno pyžamo.

Pri pohľade na ňu mi bolo hneď jasné, prečo tak rýchlo súhlasila, že príde. Pokúšala sa ma znechutiť, aby som ju nechal na pokoji. Žiaľ, mala smolu. Aj takto vyzerala absolútne sexi. Nezakryla totiž svoju bezchybnú pleť, a keď mala okuliare, rám jej ešte zdôraznil nezvyčajnú farbu očí.

„Konečne si tu,“ povedal som a zvalil som sa na pohovku.

Najprv sa zdalo, že sa pevne drží svojho plánu, no keď sme sa rozprávali a ja som sa nedal vyviešť z miery, došlo jej, že ten plán zlyhal. Čím menej sa usmievala, tým väčší som sa musel premáhať, aby som sa neškeril od ucha k uchu. Bola neuveriteľne zábavná. Nevedel som sa jej nabažiť.

O desať minút sa k nám pridali Shepley a America. Abby bola nervózna a ja nadšený. Abby najprv prekvapilo, že viem napísať seminárnu prácu, potom sa zase čudovala, že ma bavia zápasy. Páčilo sa mi zhovárať sa s ňou o normálnych veciach. Bolo to príjemnejšie, než ju prekotiť a potom poslať preč. Nechápala ma a ja som po tom túžil, aj keď som jej zrejme liezol na nervy.

„A čo si ty, Karate Kid? Kde si sa naučil biť?“

Shepley a America akoby sa za Abby hanbili. Neviem prečo – mne jej smiešne prestrojenie rozhodne neprekážalo. O svojom detstve som veľmi nerozprával, to však neznamenalo, že som sa zaň hanbil.

„Nuž, môj otec mal slabé nervy a problém s alkoholom. A štyria starší bratia ten bitkársky gén zdedili po ňom.“

„Aha,“ hlesla. Očervenela a v tej chvíli ma pichlo v hrudi. Nevedel som, o čo ide, ale trápilo ma to. „Nemusíš sa hanbiť, Holubička. Otec prestal piť a bratia dospeli.“

„Nehanbím sa.“ Reč jej tela však vravela niečo iné. Zmenil som tému a zameral som sa na jej sexi nedbanlivý výzor. Keď som jej polichotil, okamžite sa rozčúlila. To mi vyhovovalo oveľa viac.

America navrhla, aby sme si pozreli televíziu, no ja som sa chcel s Abby rozprávať. Vstal som. „Si hladná, Holubička?“

„Už som jedla.“

America zdvihla obočie. „Kdeže! Jaj... zabudla som... mala si kúsok... pizze. Pred odchodom.“

Abby sa znovu zahanbila, ale rýchlo to zakryla hnevom. Už som vedel, ako fungujú jej emócie.

Otvoril som dvere, pokúšal som sa hovoriť nenútene. Ešte nikdy som tak netúžil byť s babou osamote, a pritom sa s ňou nevyšpať. „No poď, určite ti škvrka v bruchu.“

Trochu sa uvoľnila. „Kam?“

„Kam budeš chcieť. Napríklad na pizzu.“ V duchu som si vynadal. To už mohlo vyznieť priveľmi horľivo.

Pozrela si na tepláky. „Nie som nahodená.“

Netušila, ako sa mi páči. Čudné, ale v týchto handrách bola ešte pôvabnejšia. „To nie je problém. Tak pod', lebo zomriem od hladu.“

Keď sedela za mnou na motorke, konečne som dokázal triežvo uvažovať. Pri jazde som sa väčšinou uvoľnil. Abby mi nohami zvierala boky, no aj to pôsobilo upokojujúco, ba dokonca sa mi uľavilo.

Miatol ma zvláštny pocit, ktorý vo mne vyvolávala. Nepáčil sa mi, lebo bol zároveň upokojujúci aj protivný. Povedal som si, že sa musím pozbierať. Veď je to iba baba. Netreba si z nej robiť ťažkú hlavu.

Okrem toho, pod fasádou slušnej študentky sa niečo skrývalo. Od prvej chvíle ma neznášala, lebo ju niekto ako ja ranil. No nebola to radodajka. Dokonca ani polepšená radodajka. Také zaňuchám spoľahlivo. Nanič robota. Konečne som našiel dievča, ktoré stojí za to spoznať, a ono sa ma bojí, lebo niekto ako ja mu niečo vykonal.

Hoci sme sa len nedávno zoznámili, predstava, že nejaký idiot ublížil Holubičke, ma rozzúrila. Ešte horšie bolo, že Abby čakala podraz aj odo mňa. Vytúroval som motor a zamieril som k reštaurácii. Jazda však netrvala dosť dlho, aby som si v hlave stihol urobiť poriadok.

Na rýchlosť som ani nepomyslel, takže keď Abby zoskočila z motorky a rozkričala sa, musel som sa zasmiať.

„Nešiel som rýchlejšie, ako sa smie.“

„Hej, na diaľnici!“ Rozpustila si dlhé vlasy a prečesala si ich prstami.

Nemohol som od nej odtrhnúť oči, keď si ich znovu zopla. Predstavoval som si, ako by vyzerala ráno, a potom som musel myslieť na prvých desať minút filmu *Zachráňte vojaka Ryana*, aby sa mi priamo pred ňou nepostavil. Krv. Výkriky. Vnútornosti. Granáty. Strelba. A zase krv. Dobré, misia splnená.

Podržal som jej dvere. „Nedopustím, aby sa ti niečo stalo, Holubička.“

Nahnevane popri mne vošla do reštaurácie a ignorovala moje gesto. Škoda, lebo nijakej pred ňou som dvere neotváral inak ako z povinnosti. Tešil som sa na ten okamih, a ona si to ani nevšimla.

Vošiel som za ňou a zamieril som do boxu v rohu, kde som väčšinou sedával. Chalani z futbalového tímu si spojili stoly v strede miestnosti. Hneď komentovali, že som prišiel s dievčaťom, a ja som zaškrípал zubami. Nechcel som, aby to Abby počula.

Prvý raz v živote som sa hanbil za svoje správanie. Dlhو to však netrvalo. Pri pohľade na Abby, ako namrzene sedí za stolom, som sa hneď rozveselil.

Objednal som dve pívá. Zaskočil ma Abbin znechutený pohľad. Čašníčka so mnou nehanebne flirtovala a Abby sa to nepáčilo. Očividne ju dokážem naštváť aj bez toho, aby som sa o to usiloval.

„Chodíš sem často?“ vyštekla a zagánila na čašníčku.

Ona naozaj žiarli! No možno ju odpudzuje to, ako sa ku mne ženy správajú. Ani by ma to neprekvapilo. Mne sa však krútila hlava iba pri nej.

Laktami som sa oprel o stôl, lebo som nechcel dať najavo, že som z nej hotový. „Holubička, čo je s tebou? Neznášaš všetkých mužov alebo len mňa?“

„Myslím, že len teba.“

Musel som sa zasmiať. „Nejako sa v tebe nevyznám. Si prvé dievča, ktorému som sa zhnusil ešte pred sexom. Nie si červená až po uši, keď sa so mnou rozprávaš, a nepokúšaš sa upútať moju pozornosť.“

„To je normálne. Nepáčiš sa mi.“

Au! To ma urazilo. „Keby som sa ti nepáčil, nebola by si tu so mnou.“

Vytrvalosť sa vyplatila. Prestala sa mračiť a zmizli jej vrásky okolo očí.

„Nevravím, že si zlý človek. Len nemám rada, keď si niekto myslí, že ma odhadol, a to iba preto, lebo mám vagínu.“

Už som sa nedokázal ovládnuť. Chvíľu som potláčal smiech, potom som vyprskol. Nepovažuje ma za idiota, len sa jej nepáči môj prístup. To sa dá ľahko napraviť. Zaplavila ma vlna úľavy. Už celé roky som sa tak schuti nezasmial.

„Páni moji, to bolo výstižné! Naozaj sa musíme skamarátiť. Nevrav, že nie, lebo to neberiem.“

„Priateľstvo mi neprekáža, to však neznamená, že sa mi musíš každých päť minút dobýjať do nohavičiek.“

„Jasné, nechceš sa so mnou vyspať. To som už pochopil.“

Usmiala sa a v tej chvíli sa predou mnou otvoril celý svet nových možností. V mozgu sa mi prepínali televízne kanály a na všetkých bežalo porno s Abby v hlavnej úlohe, lenže potom sa celý systém zrútil a spustili sa osvetové videá o ľudskej dôstojnosti a o tom, že nechcem pokašať toto zvláštne priateľstvo, ktoré sa práve začalo.

Aj ja som sa usmial. „Máš moje slovo. Na tvoje nohavičky ani nepomyslím... jedine, že by si to chcela.“

Drobné lakte si položila na stôl a oprela sa o ne. Hneď som si všimol jej prsia, ktorými sa teraz pritísila k okraju stola.

„Nič také chcieť nebudem. V tom prípade môžeme byť priatelia.“

Prijal som výzvu.

„A čo ty?“ spýtala sa Abby. „Vždy si bol Besný pes alebo ťa tak volajú iba tu?“ Keď vyslovila tú strašnú prezývku, dvoma prstami na oboch rukách naznačila úvodzovky.

Zahanbil som sa. „Nie. S tým prišiel Adam po mojom prvom zápase.“ Svoju prezývku som neznášal, ale prischla mi. Všetkým ostatným sa páčila, preto ju Adam stále používal.

Po trápnom tichu napokon Abby prehovorila. „To je všetko? Viac mi o sebe neprezradíš?“

Holubičke moja prezývka zrejme neprekážala alebo sa s ňou jednoducho zmierila. Nikdy som vopred nevedel, kedy sa urazí a pohorší a kedy bude, naopak, racionálna a v pohode. Dofrasa, nevedel som sa toho adrenalínu nabažiť.

„Čo by si chcela vedieť?“

Abby pokrčila plecami. „Bežné veci. Odkiaľ si, čím chceš byť, keď budeš veľký... a podobne.“

Musel som si rozcvičiť meravé plecia. Vždy som znervóznel, keď som mal rozprávať o sebe, no najmä o svojej minulosti. Vydo-loval som zo seba niekoľko neurčitých odpovedí. Potom som začul, ako sa futbalisti na niečom rehocú. Až tak by ma to netrápilo, ke-by som sa nehrozil okamihu, keď si Abby uvedomí, že sa smejú na mne. No dobre, to je lož. Naštvalo by ma to bez ohľadu na Abby.

Vypytovala sa na moju rodinu a štúdium a ja som mal čo robiť, aby som nevyskočil zo stoličky a nevrhol sa na tých somárov. Vrel vo mne hnev a čoraz ťažšie som sa sústreďoval na rozhovor.

„Na čom sa smejú?“ spýtala sa napokon a ukázala rukou na roz-bláznený stôl.

Pokrútil som hlavou.

„Povedz mi to,“ nedala sa odbiť.

Pevne som stisol pery. Keby odišla, už by som asi nedostal druhú šancu a títo trpáci by sa zase mali na čom smiať.

Zvedavo sa na mňa pozerala.

Dorití! „Smejú sa, že som ťa najskôr musel vziať na večeru. Väč-šinou... to tak nerobím.“

„Najskôr? Akože najskôr?“

Keď jej to došlo, zmeravela. Zhrozila sa, že je so mnou.

Zatajil som dych, čakal som, že ujde.

Zvesila plecia. „A ja som sa bála, že sa smejú, lebo sa ukazu-ješ pred ľuďmi s takouto handrárkou. Lenže oni si myslia, že sa so mnou chceš vyspať,“ zašomrala.

Čože?! „Prečo by som sa s tebou nemal ukazovať?“

Abby očerveneli líca a sklopila zrak. „Ozaj, o čom sme to hovorili?“

Vzdychol som. Trápiť ju, že sa smejú z toho, ako vyzerá. Ho-lubička napokon nie je také drsné dievča, na aké sa hrá. Rozhodol som sa, že sa jej niečo spýtam skôr, ako si to rozmyslí.

„O tebe. Aký je tvoj odbor?“

„No... všeobecný úvod do štúdia. Zatiaľ. Ešte som sa nerozhodla, ale asi sa zameriam na účtovníctvo.“

„Predpokladám, že nie si odtiaľto.“

„Som z Wichity. Tak ako America.“

„Ako ste sa z Kansasu dostali až sem?“

„Museli sme ujsť.“

„Pred čím?“

„Pred mojimi rodičmi.“

Aha, ona je na úteku. Tušil som, že ten svetník a perlový náhrdelník, ktoré mala na sebe v ten večer, keď sme sa zoznámili, sú len fasáda. Lenže ktovie, čo pod nimi skrýva... Osobné otázky ju rýchlo podráždili, no skôr ako som stihol zmeniť tému, Kyle z futbalového tímu si pustil papuľu na prechádzku.

Prikývol som. „Prečo ste si vybrali Východnú univerzitu?“

Abby mu niečo odvrkla. Nezachytil som to. Jej slová zanikli v hlúpych poznámkach a v rehole futbalistov.

„Človeče, myslel som si, že máš chuť na pičku, nie na pizzu!“

Neudržal som sa. Neurážali len mňa, ale aj Abby. Vstal som, spravil som niekoľko krokov a už sa strkali von dvermi a takmer sa pritom navzájom potkynali.

Cítil som na chrbte Abbin pohľad. Spamätal som sa a vrátil som sa do boxu. Zdvihla obočie a mňa okamžite opustil hnev.

„Chcela si mi vysvetliť, prečo si skončila na tejto škole,“ povedal som. Asi bolo najlepšie tváriť sa, že to malé intermezzo sa ani neodohralo.

„Ťažko sa to vysvetľuje,“ pokrčila plecami. „Jednoducho sa mi zapáčila.“

Presne tak by sa v tej chvíli dali opísať aj moje pocity. Netušil som, čo sa deje a prečo, no upokojovalo ma, že oproti mne sedí. Aj keď som predtým zúril.

Usmial som sa a otvoril som jedálny lístok. „Viem, ako to myslíš.“

Tretia kapitola

Rytier na bielom koni

SHEPLEY STÁL PRI DVERÁCH A AKO ZAMILOVANÝ BLÁZON ODUŠU MÁVAL Americe, ktorá vychádzala autom z parkoviska. Zatvoril dvere a hodil sa do kresla. Na tvári mal nadšený úsmev.

„Ty si riadny tupec,“ povedal som mu.

„Ja? Ešteže si sa nevidel. Abby odtiaľto utekala, akoby jej horelo za zadkom.“

Zamračil som sa. Podľa mňa sa neponáhľala, no keď to teraz Shepley spomenul, došlo mi, že neskôr večer bola nejaká tichá. „Myslíš?“

Shepley sa zasmial, ponáťahoval sa a zdvihol opierku na nohy. „Neznáša ťa. Vzdaj to.“

„To nie je pravda. Dohodli sme si rande. Pôjdeme na večeru.“

Shepley nadvihol obočie. „Rande? Trav, do čoho si sa to pustil? Ak je toto pre teba iba hra a pokašleš mi vzťah, prisahám, že ťa zabijem, len čo zaspíš.“

Posadil som sa na pohovku a vzal som do ruky diaľkový ovládač. „Neviem, do čoho som sa pustil, ale ver mi, nič nemienim pokašľať.“

Shepley zmätene zafučal. Mal som čo robiť, aby som nedal najavo, že ani mne momentálne nie je všetko jedno.

„Nežartoval som,“ zamrmľal s očami upretými na televíziu. „Naozaj ťa pri prvej príležitosti zadusím vankúšom.“

„Je mi to jasné,“ odvrkol som. Zlostilo ma, že sa cítim ako ryba na suchu a že sa mi vlastný bratranec, ten slušný chlapec, vyhráňa nejakým sprostým vankúšom. Keď si raz Shep vyhlíadal nejakú babu, bol príjemný asi ako trň v zadku. A seriózne zamilovaný Shepley bol takmer neznesiteľný.

„Zabudol si na Anyu?“

„Tentoraz je to celkom iné,“ vyhlásil. „America je iná. Je to tá pravá.“

„To vieš už po dvoch mesiacoch?“ neveriaco som sa ho spýtal.

„Vedel som to, len čo som ju uvidel.“

Pokrútil som hlavou. Takéto reči som nedokázal stráviť. Vyzeral ako komiksová postavička, ktorej okolo hlavy krúžia kreslené srdiečka a zo zadku jej vyletujú motýle. Shepovi zakaždým nejaká potvora zlomila srdce a ja som ho potom musel pol roka zachraňovať pred otravou alkoholom. Na druhej strane, Americe sa zrejme v takejto romantickej nálade páčil.

No ja sa z nijakého dievčaťa nezbláznim. Kvôli nijakej sa nebudem umárať, ak mi dá košom. Koniec koncov, budme realisti. Ak to so mnou dievča nevydrží, za depku nestojí.

Shepley vstal, znovu sa schuti ponáťahoval a zamieril do svojej izby.

„Myslím si, že táraš, Shep.“

„A ty sa v tom odkedy tak vyznáš?“ podpichol ma.

Mal pravdu. V živote som nebol zamilovaný. No nevedel som si predstaviť, že by ma láska až takto zmenila.

Fajn, povedal som si, je najvyšší čas zalomiť. Vyzliekol som sa a rýchlo som si ľahol do postele. V sekunde, keď sa moja hlava dotkla vankúša, pomyslel som na Abby. V mozgu sa mi slovo za slovom prehrával náš rozhovor. Niekoľko ráz tuším prejavila mierny záujem. Nebola zo mňa úplne zhnusená, a to mi pomohlo uvoľniť sa. Nesypal som si popol na hlavu, že mám takú povesť, akú mám, ale asi ani nečakala, že budem niečo predstierať. Zo žien som nikdy

nebol nervózny. Abby ma na jednej strane úplne rozhodila, no zároveň som sa pri nej dostával na novú úroveň sústredenia. Bol som kľbko nervov aj parádne uvoľnený. Naštvaný aj naradovaný ako malé decko. V živote som sa necítil tak rozporuplne. A presne preto som sa s ňou znovu túžil stretnúť.

Po dvoch hodinách zízania do stropu a premýšľania, či ju zajtra uvidím, som šiel pohľadať do kuchyne fľašu Jacka Danielsa.

V umývačke čakali čisté štamperlíky, jeden som vytiahol a naliať si až po okraj. Hodil som ho do seba a obrátil som sa na päte. Vo dverách stál rozosmiaty Shepley.

„Takto sa to začína.“

„V deň, keď si sa objavil na našom rodostrome, som začal hľadať pílú.“

Shepley sa ešte raz zasmial a zabuchol dvere.

Mrzuto som zamieril do svojej izby. Žralo ma, že som sa s ním nemohol ani poriadne poškriepiť.

RANNÉ PREDNÁŠKY A SEMINÁRE SA ŤAHALI AKO ŽUVAČKA A DO JE-DÁLNE som doslova utekal, hoci som si pripadal trápne. Veď som ani nevedel, či tam Abby vôbec bude.

Bola.

Oproti nej sedel Brazil a veselo sa bavil so Shepleym. Uškrnul som sa a potom som si od úľavy vydýchol. Je to nechutné, no podla-mujú sa mi z nej kolená.

Kuchárka mi na podnos naložila neidentifikovateľnú hmotu a ja som zamieril k stolu, kde sedela Abby. Postavil som sa oproti nej.

„Sediš mi na stoličke, Brazil.“

„Travis, aj táto patrí k tvojim obdivovateľkám?“

„Ani náhodou,“ pokrútila Abby hlavou.

Počkal som a Brazil po chvíli pochopil. Poslušne si odniesol veci na prázdne miesto na konci dlhého stola.

„Tak ako, Holubička?“ Čakal som, že spustí jedovate reči. Na moje prekvapenie však nevyzerala nahnevaná.

„Čo je to?“ Nedokázala odtrhnúť zrak od mojej tácie.

Aj ja som sa pozrel na záhadné jedlo na tanieri. Pokúša sa normálne konverzovať. Ďalšie dobré znamenie. „Naše kuchárky ma desia. Neodvážim sa kritizovať ich kulinárske schopnosti.“

Abby sa dívala, ako vidličkou hľadám niečo aspoň trochu jedlé, no potom ju zaujalo mrmlanie ľudí sediacich okolo nás. Nikto tu nebol zvyknutý, že sa dobýjam na stoličku blízko nejakého dievčaťa. Aj pre mňa to bolo prekvapenie a v podstate som nevedel, prečo som to spravil.

„Ozaj... po obede je test z biológie,“ zaúpela America.

„Učila si sa?“ spýtala sa jej Abby.

America pokrčila nosom. „Bože, ani trochu. Celú noc som musela ubezpečovať svojho drahého, že sa nevypíš s Travisom.“

Shepley sa pri zmienke o tom rozhovore zamračil.

Futbalisti na konci nášho stola stíchli, zrejme potrebovali počuť, o čom sa bavíme. Abby sa zhrbila na stoličke a zazrela na Americu.

Videl som, že najradšej by bola niekde inde. Z nejakého dôvodu ju štvalo, že jej ľudia naokolo venujú pozornosť.

America ju ignorovala a štuchla do Shepleyho, ten sa však vôbec neprestal mračiť.

„Kriste, Shep, je to s tebou až také zlé?“ Hodil som doňho vrecúško kečupu. Ostatní sa obzerali na Shepleyho a Americu a čakali, či sa z toho vyklúje dobrá téma na klebety.

Shepley mlčal, no Abby na mňa uprela sivé oči a dokonca som zazrel jej slabý úsmev. Čo vám budem hovoriť, šla mi karta. Aj keby chcela, nemohla ma nenávidieť. No nechápal som, prečo som z nej taký nervózny. Nechcel som s ňou chodiť, ale tento experiment s platonickým vzťahom vyzeral zaujímavo. Bolo to fajn dievča, akurát trochu nazlostené na celý svet, a nepotrebovalo moju malingu, aby jej pokazila päťročný životný plán. Ak nejaký mala.

America pošúchala Shepa po chrbte. „Zvládne to. Len mu chvíľu potrvá, kým uverí, že Abby odolá jeho šarmu.“

„Ešte som na nej svoj šarm nevyskúšal,“ bránil som sa. Len čo u Abby dosiahnem nejaké pokroky, už mi America kazí hru. „Je to totiž moja kamarátka.“

„Vidíš?“ Abby sa obrátila k Shepleymu. „Čo som ti hovorila? Nemáš sa čoho báť.“

Shep sa pozrel Abby do očí a z čela mu zmizli vrásky. Predišli sme kríze. Abby nás všetkých zachránila.

Vyčkával som, či mi nezíde na um niečo duchaplné. Chcel som Abby pozvať k sebe, lenže po tých Americiných rečiach by to vyzeralo zle. Našťastie som dostal vynikajúci nápad, a tak som nezaváhal. „Ozaj, ty si sa učila?“

Abby sa zamračila. „Je úplne jedno, koľko sa budem učiť biológiu. Nejde mi do hlavy.“

Vstal som a kývol som k dverám. „Pod.“

„Čože?“

„Ideme si po poznámky a pomôžem ti s prípravou.“

„Travis...“

„Holubička, zdvihni zadok. Ten test spravíš ako nič.“

Nasledujúce tri sekundy boli asi najdlhšie v mojom živote. Konečne vstala od stola. Prešla popri Americe a priateľsky ju potiahla za vlasy. „Uvidíme sa pri teste, America.“

Usmiala sa. „Podržím ti miesto. A teším sa, že mi našepkáš.“

Cestou z jedálne som jej podržal dvere, no asi si to nevšimla. Či som bol sklamaný? Neuveriteľne.

Strčil som si ruky do vreciek a počas tej krátkej cesty z jedálne k internátu Morgan Hall som s Abby držal krok. Potom som sa díval, ako si kľúčom otvára dvere.

Konečne sa jej to podarilo. Hodila na posteľ skriptá z biológie, posadila sa vedľa nich, prekrižila si nohy a ja som sa vystrel na matrac. Bol tvrdý a nepohodlný. Nečudo, že dievčatá v škole sú stá-

le podráždené. Na takýchto mizerných posteliach by sa nevyspal ani jogín.

Abby nalistovala správnu stranu a spolu sme prešli kľúčové časti kapitoly. Bol to príjemný pocit, keď ma pozorovala pri vysvetľovaní. Vyzeralo to, akoby visela na každom slove, ba dokonca ju šokovalo, že vôbec viem čítať. Niekoľko ráz som z jej výrazu odhadol, že niečomu nerozumie, preto som sa k téme vrátil a po chvíli sa jej oči znovu rozjasnili. Odvtedy som sa všetko usiloval vysvetľovať tak, aby mala v tvári to nadšenie.

Ani neviem, ako nám ušiel čas, no zrazu bolo tesne pred biológiou. Vzdychol som a papiermi s poznámkami som ju roztapašne plesol po hlave.

„A máš to tam. Ovládaš to od začiatku až do konca.“

„Uvidíme.“

„Odprevaďm ťa na seminár a cestou ťa vyskúšam.“ Očakával som, že ma zdvorilo niekam pošle, no namiesto toho sa usmiala a prikývla.

„Ak ten test skazím, asi sa na mňa nahneváš, čo?“

Ona sa trápi, či ju zvoším? Bol to skvelý pocit.

„Prečo by si ho skazila, Holubička? Nabudúce sa však musíme začať učiť skôr,“ odpovedal som, keď sme kráčali k prírodovednému pavilónu. Kládol som jej otázky, väčšinu zodpovedala hneď, občas zaváhala, no všetko vedela.

„Drž sa!“ povedal som na rozlúčku. Najmä preto, lebo mi nič lepšie nezišlo na um.

Popri nás prešiel Parker Hayes a kývol mi hlavou. „Ahoj, Trav!“

Idiot. Neznášal som ho. „Parker,“ kývol som mu aj ja.

Raz som v prvom ročníku viezol Janet Littletonovú z klubu Red Door do svojho bytu. Parker sa úporne snažil dostať pod sukňu jej kamarátky. V klube sme sa rozlúčili, ja som sa s Janet vyspal, ale nenahováral som jej, že mi ide o vzťah. Naštvala sa a zavolała kamarátku, nech po ňu príde. Tá bola stále s Parkerom, takže napokon Janet viezol domov on.

Odvtedy mal Parker o čom klebetiť. Každé dievča, s ktorým som sa vyspal, napokon skončilo v jeho posteli, pretože mu vyrozprával svoju hrdinskú ságu, ako zachránil chuderku Janet.

Skrátka, liezol mi na nervy, no nezmlátil som ho. Zatiaľ.

Parker zbadal Abby a okamžite sa celý rozžiaril. „Zdravím ťa, Abby.“

Nechápal som, prečo Parkera vzrušuje baliť všetky baby, ktoré som mal pred ním ja. Pravda bola, že s Abby chodil na biológiu už niekoľko týždňov, ale až teraz sa o ňu začal zaujímať. Bolo mi jasné, že jej nedá pokoj len preto, lebo ju vidí so mnou. Skoro som vybuchol.

„Aj ja teba,“ odzdravila prekvapená Abby. Myslím si, že nechápala, prečo ju zrazu oslovil. „Parker vošiel dnu a cestou na miesto ešte žartoval so spolužiakmi. „Kto je to?“ opýtala sa ma po chvíli.

Pokrčil som plecami akoby nič, no v skutočnosti som sa nadľudsky ovládal, aby som sa za ním nerozbehol a nenakopal ho do jeho snobského zadku. „Parker Hayes. Tiež patrí do Sigmy Tau.“ Nech skapú takí bratia, ktorí nie sú ani pokrvní, ani kamaráti. Parker bol ako úhlavný nepriateľ, ktorého si treba držať na dohľad, aby na človeka neskočil od chrbta.

„Ty si v bratstve?“ Pokrčila nosom, akoby tomu neverila.

„V Sigme Tau. Rovnako ako Shep. Myslel som si, že o tom vieš.“

„Nepripadáš mi ako typy, čo chodia do bratstiev,“ odvetila a zahľadela sa na moje ruky. Asi jej členstvo v bratstve nešlo dokopy s tetovaním.

Mne sa však zázračne zlepšila nálada – Abby si ma obzerá, to je super! „Otec tu študoval, bratia tiež patrili do Sigmy Tau. Máme to v rodine.“

„A musel si tam ísť kvôli nim?“ spýtala sa.

„Nie, ale chcel som. V bratstve sú väčšinou fajn chalani.“ Zalistoval som v jej poznámkach, potom som jej ich podal. „Chod' si radšej sadnúť.“

Venovala mi dokonalý úsmev. „Vďaka za pomoc.“ Na rozlúčku ma štychla laktom a ja som sa tiež musel usmiať.

Vošla do triedy a posadila sa vedľa Americy. Videl som, ako na ňu Parker zíza, ako počúva, o čom sa rozprávajú. Cestou po chodbe som si predstavoval, ako zdvihnem lavicu a šmarím mu ju do hlavy. Nemal som už nijaké prednášky ani semináre, takže nebol dôvod sa tam motať. Pomyslel som si, že dlhá jazda na motorke mi pomôže zahnať predstavy, ako sa Parker pokúša votrieť Abby do priazne, a tak som sa odviezol obchádzkou. Potreboval som čas na rozmýšľanie. Videl som niekoľko študentiek, ktoré by sa dobre vynímali na mojej pohovke, no v myslí sa mi neprestajne zjavovala Abbina tvár – už ma to začínalo hnevať.

Odkedy som mal pätnásť, k dievčatám nad šesťnásť rokov som sa správal notoricky zle. A toto už vyzeralo ako klišé. Zlý chlapec sa zamiluje do dobrého dievčaťa. Lenže Abby nebola anjelská princeznička. Niečo skrývala. Možno práve to nás spájalo – niečo, čo nechala vo svojej minulosti.

Zabočil som na parkovisko pred domom a zliezol som z motorky. Toľko k lepšiemu premýšľaniu v sedle. Nič z toho, čím som sa tak intenzívne zaoberal, sa mi nepodarilo rozlúsknuť. Márne som sa usiloval odôvodniť svoju zvláštnu posadnutosť tým dievčaťom.

S náladou pod bodom mrazu som za sebou zabuchol dvere a posadil som sa na pohovku. Totálne ma našťvalo, že nikde nemôžem nájsť diaľkový ovládač.

Nakoniec ten kus čierneho plastu pristál vedľa mňa a Shepley sa uvelebil v kresle. Vzal som ovládač, namieril som ho na televízor a zapol som ho.

„Prečo si ovládač berieš do svojej izby? Prečo ho nenecháš vždy tu?“ vyletel som na Shepa.

„Čo ja viem, človeče? Mám taký zvyk. Aký máš zase problém?“

„Netuším,“ odsekol som a stíšil som zvuk televízora. „Vlastne tuším. Volá sa Abby Abernathyová.“

Shepley zdvihol obočie. „Ona je tvoj problém? Prečo?“
„Nemôžem na ňu prestať myslieť. Asi ju potrebujem len pretiahnuť a prejde ma to.“

Shepley si ma neisto premeriaval pohľadom. „Cením si, že tvoje nové sebaovládanie prospieva môjmu ľúbostnému životu, no nikdy predtým si ma nežiadal o dovoľenie... Ibaže by... Preboha, neverav mi, že ti konečne na nejakom dievčati záleží.“

„Netrep.“

Shepley sa zaškeril. „Záleží ti na nej. Stačilo, aby ti vydržala vzdorovať dvadsaťštyri hodín.“

„Laura ma donútila čakať celý týždeň.“

„No Abby ťa úplne odstrelila.“

„Chce len priateľstvo. Asi mám šťastie, že sa mi nevyhýba ako malomocnému.“

Shepley po chvíli trápneho ticha kývol hlavou. „Bojíš sa.“

„A čoho?“ uškrnul som sa.

„Odmietnutia. Besný pes je taký istý ako my smrteľníci.“

Od zlosti som dostal tik. „Shep, doriti, dobre vieš, ako ma tá prezývka šťve!“

„Viem to. A rovnako ťa šťve aj to, čo teraz cítiš,“ zaškeril sa.

„Nijako mi s tým nepomáhaš.“

„Abby sa ti páči a bojíš sa, že ty jej nie. No a čo?“

„Nič. Len to, že konečne mám na dohľad nejakú, čo stojí za hriech, a nie som pre ňu dosť dobrý.“

Shepley sa zachichotal. Moja situácia mu bola akurát na smiech. Podarilo sa mu ovládnuť, zväžnel a povedal: „Nemohol by si počkať, kým sa sama rozhodne, či ťa chce?“

„Nemohol, lebo mi na nej záleží a rád by som o tom rozhodol za ňu.“

Shepley si ponáľahoval celé telo, postavil sa a bosý prešiel po koberci. „Dáš si pivo?“

„Hej. Pripijeme si na priateľstvo.“

„Takže ty sa s ňou chceš aj napriek tomu stretávať? Človeče, to mi pripadá ako zvláštny druh masochizmu.“

Zamyslel som sa. Jasné, budú to pre mňa muky, ale vždy je to lepšie, ako ju len z diaľky pozorovať. „Nechcem, aby skončila s... nejakým iným hulvátom.“

„Aha, teda ak ju nedostaneš ty, tak nikto. Tebe preskočilo.“

„Doriti, prestaň kázať a dones mi to pivo!“

Shepley pokrčil plecami. Na rozdiel od Chrisa Jenksa vedel, keď treba prestať.

Štvrtá kapitola

Ľahká korisť

BOLO TO ŠIALENÉ ROZHODNUTIE, NO ZÁROVEŇ MA OSLOBODILO. Na druhý deň som vošiel do jedálne a bez rozmýšľania som sa posadil na prázdne miesto oproti Abby. Cítil som sa s ňou prirodzene a dobre. Nezдалo sa mi, že by mala niečo proti mojej prítomnosti, akurát ju možno hnevali zvedavé pohľady študentov či niektorých profesorov.

„Tak čo, budeme sa dnes učiť?“

„Jasné,“ pokojne prikývla.

Celé to malo len jednu chybu. Čím častejšie som s ňou bol iba ako kamarát, tým zúfalejšie som po nej túžil a tým ťažšie som dokázal zabudnúť na farbu a tvar jej očí a na vôňu telového mlieka, ktorá jej stúpala z pokožky. Všimol som si detaily – aké dlhé má nohy, aké farby najčastejšie nosí. Dokonca som celkom presne odhadol, v ktorý týždeň ju nemám provokovať, a našťastie pre Shepleyho to bol presne ten istý týždeň, keď si musel dávať pozor na Americu a na jej nervy. Takže až tri týždne sme mohli relaxovať a ten zvyšný týždeň sme sa navzájom vopred upozornili, ak hrozila tretia svetová.

Abby na rozdiel od väčšiny dievčat nebývala náladová. Hnevali ju len občasné otázky okolia na náš vzťah, no keď som na ne odpovedal aj za ňu, vždy sa rýchlo upokojila.

Čas plynul a špekulácie ustali. Väčšinou sme spolu boli na obede, a keď sme sa popoludní učili, pozval som ju niekam na večeru. Raz nás Shep a America zavolali do kina. Nikdy som nemal pocit, že by to medzi nami bolo trápne, ani sa nevynorila otázka, či nie sme viac ako priatelia. Hoci som sa rozhodol, že Abby nebudem baliť, stále som si ju predstavoval, ako vzdychá na mojej pohovke. A keď som sa v jeden večer díval, ako sa u nás šťuchá a štekľí s Americou, rovnako som si ju predstavil vo svojej posteli.

Stačilo! To dievča si musím vyhnať z hlavy, kým nebude neskoro.

Jediná možnosť je prestať na ňu myslieť a uloviť nejakú inú. Ďalší skalp do zbierky.

O niekoľko dní som si vonku všimol známu tvár. Už predtým som tú kočku videl s Janet Littletonovou. Lucy bola sexi, nikdy nepremeškala šancu predvádzať výstrih a hlasno dávala najavo, ako ma neznáša. Našťastie stačilo, keď som s ňou tridsať minút flirtoval, potom som ju pozval do klubu Red Door a napokon skončila u mňa doma. Toľko k nenávisti, ktorú si ku mne posledný rok údajne pestovala. Odišla s úsmevom na tvári a so sklamaním v očiach.

Ja som bol tiež sklamaný, lebo som stále myslel na Abby.

Nič na tom nezmenila ani únava po orgazme a navyše som pocítil niečo nevidané – výčitky svedomia.

Na druhý deň som sa ponáhľal na seminár z dejín. Posadil som sa vedľa Abby, ktorá už mala na stole notebook a skriptá. Sotva viditeľne mi kývla hlavou.

V miestnosti bola väčšia tma ako obyčajne, lebo za oknami sa tiahla sivá, zamračená obloha. Šťuchol som do Abby, ale nereagovala veľmi priateľsky, preto som jej z ruky vytiahol ceruzku a začal som len tak čmárať na okraje skrípt. Väčšinou to boli vzory tetovaní, ale napísal som aj jej meno ozdobným písmom. Pozrela sa na mňa a usmiala sa.

Nahol som sa jej k uchu. „Dáš si so mnou obed niekde mimo tohto areálu?“

Pokrútila hlavou.

Prečo? načarbal som jej na okraj.

Prepadnú mi obedy z karty.

Kravina.

Vážne.

Chcel som sa ešte dohadovať, no došlo prázdne miesto na okraji. *Fajn, ďalšia záhada na tanieri. Už sa neviem dočkať.*

Ticho sa zasmiala a ja som si užil ten skvelý pocit, ktorý som mal zakaždým, keď som jej zlepšil náladu. Po ďalších čmáraniciach a kompletnej kresbe draka nás profesor Chaney pustil zo seminára.

Kým si Abby balila veci, ceruzku som jej hodil do ruksaka a spolu sme prešli do jedálne.

Spolužiaci už na nás nezízali tak ako predtým. Zvykli si, že sme často spolu. Počkali sme v rade a bavili sme sa o seminárnej práci, ktorej tému nám zadal Chaney. Abby si odrátala obed z karty a prešla k stolu. Okamžite som si všimol, že jej na tácní niečo chýba – plechovka pomarančového džúsu, ktorý inak pila každý deň.

Premeral som si obézne kuchárky, ktoré na nás lahostajne hľadeli spoza pultu. Len čo som zbadal zamračenú ženu za pokladnicou, vedel som, že sa musím zamerať na ňu.

„Dobry, slečna... teda... pardon...“

Poriadne si ma obzrela a asi si hovorila, že z mojej strany môžu prísť jedine problémy. To si o mne myslí väčšina žien, kým sa im po stehnách nerozbehnú slastné zimomriavky.

„Armstrongová,“ zavrčala.

Potlačil som odpor, lebo v mysli sa mi objavila nechutná predstava jej stehien.

Vyčaril som najšarmantnejší úsmev. „To je super. Viete, hneď som odhadol, že tú šéfujete, tak sa vás opýtam... Dnes nemáme pomarančový džús?“

„Vzadu ešte nejaký zostal. Nestihla som ho doniesť.“

Prikývol som. „Viem, že tu vždy máte najviac práce. Určite by vám mali zvýšiť plat, lebo nikto iný sa nenadrie tak ako vy. My to vidíme, nemyslite si, že nie.“

Nadvihla bradu, aby si vyhladila vrásky na krku. „No, ďakujem. Načase, že si to vôbec niekto všimol. Chcete ten pomarančový džús?“

„Len jednu plechovku. Samozrejme, ak vám to neprekáža.“

Žmurkla na mňa. „Neprekáža, chlapče. Hneď sa vrátim.“

Plechovku som priniesol k stolu a postavil som ju pred Abby.

„To si nemusel. Chcela som si ísť po džús sama.“ Vyzliekla si bundu a položila si ju na kolená, takže som mal výhľad na jej plecia. Stále boli po lete opálené a jemne sa leskli, takmer prosili, aby som sa ich dotkol.

V hlave sa mi objavila celá séria neslušných obrázkov.

„Netreba, vidíš?“ povedal som a pridol som jeden zo svojich najkrajších úsmevov, ibaže tentoraz bol úprimný. Opäť som Abby zlepšil náladu a presne o to som sa usiloval.

„Pcha!“ ozval sa Brazil. „Hej, Travis, ona si z teba spravila poslíčka? Nabudúce ju začneš ovievať palmovým listom? Ak to spravíš, nezabudni si natiahnuť plavky.“

Obzrel som sa a uvidel som Brazilov významný frajerský úsmev. Nechcel ma naštváť, ale skazil mi perfektnú chvíľu, takže ma napokon predsa len rozzúrilo. Uznávam však, že s tým džúsom som možno vyzeral ako chudák pod papučou.

Abby sa nahla dopredu. „Brazil, ty by si v plavkách nemal čo ukázať, tak či.“

„Abby, čo sa ježiš? Len som žartoval!“ Brazil zdvihol ruky nad hlavu.

„Dobre, ale... už o ňom tak nehovor,“ zamračila sa.

Pozoroval som, ako ju opúšťa hnev a ako sa obracia ku mne. „Teraz už môžem zomrieť. Dievča sa postavilo na moju obranu, videl som všetko!“ Usmial som sa na ňu, naposledy som prebodol

pohľadom Brazila a odišiel som s táčnou preč. Aj tak som nebol hladný.

Ťažké kovové dvere sa trochu posunuli, keď som do nich strčil. Z vrecka som si vylovil cigarety a jednu som si zapálil, aby som zabudol na to, čo sa stalo.

Práve som sa znemožnil kvôli dievčaťu a členom bratstva som spravil skvelú zábavu, lebo som im dva roky čistil žalúdok zakaždým, keď sa preriekli, že chcú od nejakej baby viac než sex. Teraz som bol ten zamilovaný dilino ja a nemohol som si pomôcť. Dočerta! Najhoršie bolo, že som ani nechcel.

Okolo mňa fajčili ďalší ľudia, a keď sa rozosmiali, pridali som sa, hoci som netušil, o čom hovoria. V duchu som bol ponížený a naštvaný, či skôr naštvaný na vlastné poníženie. Vlastne to bolo fuk. Stále som bol šampión. Baby sa na mňa vešali a striedavo sa usilovali zatiahnuť ma do rozhovoru. Ja som sa usmieval, prikyvoval som, no v skutočnosti som túžil iba zmiznúť. Keby som sa verejne rozzúrnil, dal by som najavo slabosť, a to nemám vo zvyku.

Prešla okolo nás Abby a ja som jednej zo svojich obdivovateliek skočil do reči. „Počkaj na mňa, Holubička. Odpreviadím ťa.“

„Travis, nemusíš ma každý deň odprevádzať na vyučovanie. Viem sa tam dostať aj sama.“

Priznávam bez mučenia, že ma to zaboľelo. Keď to povedala, ani sa na mňa nepozrela. Akoby som bol vzduch.

V tej chvíli sa okolo nás mihla kočka v minisukni a s nohami dlhými až do Austrálie. Tmavé lesklé vlasy sa jej pohojdávali na chrbte a vtedy mi to došlo. Musím kapitulovať. Najlepšie zo všetkého mi ide balenie báb a Abby ma chce len ako kamaráta. Snažil som sa medzi nami udržať platonický vzťah, no zrazu som si uvedomil, že ak nepodniknem drastický krok, môj vznešený plán sa utopí v mori rozporuplných myšlienok a pocitov.

Je najvyšší čas určiť jasnú hranicu. Pre Abby aj tak nie som dosť dobrý, tak načo sa ďalej strápnovať?

Odhodil som cigaretu na zem. „Prídem za tebou, Holubička.“

Nasadil som výraz lovca, hoci mi bolo jasné, že sa nebudem musieť namáhať. Dotyčná cica mi skrížila cestu zámerne, s nádejou, že zareagujem na minisukňu a vysoké opätky. Predbehol som ju, obrátil som sa a zasunul som si ruky do vreciek.

„Ponáhľaj sa?“

Zablsol sa jej úsmev. Mal som ju istú. „Idem na prednášku.“

„Fakt? A na akú?“

Zastala a opäť sa usmiala, tentoraz len jedným kútikom. „Si Travis Maddox, však?“

„Jasné. Už si o mne počula?“

„Áno.“

„Všetko, čo si počula, je pravda.“

Pokrútila hlavou. „Naozaj musím ísť na tú prednášku.“

Vzdychol som a podarilo sa mi zahrať sklamanie. „To je obrovská škoda. Chcel som ťa totiž poprosiť o pomoc.“

„S čím ti mám pomôcť?“ Neverila mi, ale stále sa usmievala. Mohol som ju rovno pozvať k sebe na rýchlovku a zrejme by súhlasila, no keď chlap svoje úmysly aspoň trochu zaobalí, žena to vždy ocení.

„Pomôž mi dostať sa do môjho bytu. Zabľúdil som, vôbec sa neviem orientovať.“

„Čo nepovieš?“ Zamračila sa, no vzápätí sa znovu usmiala. Usilovala sa tváriť, že je nad vecou.

Mala však veľavýznamne rozopnuté dva vrchné gombíky na blúzke, vo výstrihu sa jej dvíhali prsia, a dokonca som zazrel kúsok podprsenky. Pocítil som známe napätie v rozkroku a prestúpil som z nohy na nohu.

„Naozaj som stratený.“ Usmial som sa a ona si všimla slávnu jamku na mojom líci. Neviem prečo, ale tá jamka nakoniec dostane každú.

Pokrčila plecami, akože sa stále nič nedeje. „Chod' prvý, a ak uvidím, že si zišiel z cesty, zatrúbim.“

„Idem tadiaľto,“ kývol som k parkovisku.

Jazyk mi strčila takmer do krku, ešte kým sme boli na schodoch pred bytom, a nestihol som ani vybrať kľúč, keď zo mňa strhla bundu. Boli sme nemotorní, ale páčilo sa nám to. Obidvom. Mal som dosť príležitostí nacvičiť si odomykanie bytu s ústami prisátymi na perách nejakej návštevníčky. Táto ma strčila dnu, len čo štukla zámka, a ja som jej pevne zovrel boky a oprel som ju o dvere, aby sa rýchlo zatvorili. Vyskočila, objala ma nohami okolo pásu, ja som ju zdvihol a pritlačil som sa panvou k nej.

Bozkávala ma, akoby v živote neochutnala nič také sladké, a ja som neprotestoval. Jasné, že sa mi to páčilo. Zahryzla mi do spodnej pery, ja som cúvol, o niečo som sa potkol a narazil som na stolík pri kresle. Na dlážku s rachotom zletelo niekoľko vecí.

„Ajaj,“ zasmiala sa.

S úsmevom som sa díval, ako kráča k pohovke a opiera sa o ňu, takže som zazrel obľý zadok a tenučký pásik čipkovaných nohavičiek.

Odopol som si opasok a spravil som krok k nej. Bola už celkom moja, nič mi nekomplikovala. Zaklonila hlavu, až sa jej dlhé tmavé vlasy rozsypali po chrbte. Musel som uznať, že je sexi ako nadržaná diablica. Zips na rázporku mi div nepraskol pod tlakom toho, čo bolo pod ním.

Obzrela sa na mňa, ja som sa k nej sklonil a priložil som jej ústa na pery.

„Nemala by som sa ti predstaviť?“ hlesla.

„Hm, a načo?“ dychčal som. „Takto sa mi to páči.“

Usmiala sa, zakvačila si palce do nohavičiek a stiahla si ich. Keď jej padli na členky, pozrela sa mi do očí a ja som v nich zbadal iskru skazenosti.

V tej chvíli som v duchu uvidel iné oči. Abbine. Boli sivé a neskutočne pobúrené.

„Načo čakáš?“ vzrušene, netrpezlivo sa vypytovala.

„Na nič,“ odvetil som a pokrútil som hlavou. Pokúsil som sa sústrediť len na jej nahý zadok pritlačený k mojim stehnám. Ešte nikdy som sa nemusel zo všetkých síl snažiť, aby som nestratil erekciu. Bola to novinka, nevidaná a nevítaná, a zavinila ju Abby.

Obrátila sa, vyzliekla mi tričko a odzipsovala džínsy. Dopekla! Buď som bol pomalý ako korytnačka, alebo som stretol seba v ženskom vydaní, pomyslel som si. Skopol som z nôh topánky a džínsy som nechal na dlážke.

Zdvihla nohu a obtočila si ju okolo môjho pása. „Vieš, ako dlho som si toto predstavovala?“ šepala mi do ucha. „Odkedy som ťa vlni videla na úvodnej prednáške pre prvákov.“

Prebehol som jej dlaňou po stehne a pátral som v pamäti, či som sa s ňou už niekedy rozprával. No potom som sa dostal prstami do cieľa a obklopila ma vlhkosť. Jasné, toto dievča si nevymýšľalo. Celý rok predstáv, ktoré ju rozpaľovali, mi možno ušetrí predohru, uvedomil som si.

Zastonala, len čo som sa dotkol jej rozkroku. Bola taká mokrá, že som do nej vkĺzol bez trenia, a zabolelo ma medzi nohami. Logicky – v priebehu posledných týždňov som si to rozdal len s dvoma ochotnými dušami. S touto tu, s Janetinou kamarátkou Lucy a ešte s Megan, to bola tretia. Hneď ráno po tom, čo som sa zoznámil s Abby. Okamžite som pocítil výčitky svedomia a nanešťastie ich pocítil aj môj inokedy spoľahlivý vták.

„Nehýb sa,“ povedal som a v boxerkách som odbehol do svojej izby. Z nočného stolíka som vybral štvorcový balíček a vrátil som sa tam, kde stála moja tmavovlasá zvodkyňa – presne v tej polohe, v akej som ju nechal. Vytrhla mi balíček z ruky a kľakla si. Musela použiť fantáziu a niekoľko prekvapujúcich jazyčkových trikov, no napokon som sa mohol odvážiť do akcie.

A tak som sa odvážil. Oprel som ju o pohovku a spravil som jej to odzadu. Absolútne sa nestážovala. Práve naopak.

Piatá kapitola

Spolubývajúce

SEXUÁLNA MAŠINA SA ODOBRALA DO KÚPEĽNE, ABY SI NAOLEJOVALA súčiastky a prepudrovala noštek. Keď sme skončili, skoro nič mi nepovedala, preto som sa rozhodoval, či si od nej nemám vypýtať číslo a zaradiť ju na veľmi krátky zoznam dievčat, ktoré si so sebou nespájajú citový vzťah, takže sa s nimi dá vyspať aj viac ráz. Na tom zozname som mal napríklad Megan.

Ozval sa Shepov telefón a vydal niečo ako *cmuky-cmuk*. Z toho som usúdil, že volá America. Vlastnoručne mu zmenila tón upozornenia na esemesku a on vôbec nenamietal. Boli zlatí, klapalo im to, ale občas sa mi z toľkej romantiky dvíhal žalúdok.

Usadil som sa na pohovke a prepínal som televízne kanály. Čakal som, kedy moja najnovšia cica vyjde z kúpeľne, aby som ju mohol poslať domov, keď som si všimol, že po byte pobehuje Shepley.

Zamračil som sa. „Čo to stváraš?“

„Radím ti, pozbieraj si veci. Ide sem America a vedie aj Abby.“

Mykol som sa. „Abby?“

„Hej. V internáte im totiž znovu nefunguje kúrenie a netečie teplá voda.“

„No a?“

„Niekoľko dní budú bývať u nás.“

Vystrel som sa. „Obidve? Abby bude bývať v našom byte?“

„Spamätaj sa. Ak si si zabudol hlavu medzi nohami Jenny Jamesonovej, tak si ju odtiaľ rýchlo vytiahni a počúvaj ma. O desať minút dorazia. Aj s batožinou.“

„Neverím.“

Shepley zastal a zamračil sa na mňa. „Zdvihni zadok a pomôž mi. No najskôr vyhoď tú, ktorú si sem dovliekol.“ Ukázal na kúpeľňu.

„Doriti!“ Vyskočil som na rovné nohy.

„Presne tak,“ prikývol Shepley a so záujmom ma pozoroval.

Konečne mi to došlo. Ak America s Abby nájdú v byte čerstvo pretiahnutú kočku, Shepley to od Americy poriadne schytá. A ak tu Abby preto nebude chcieť zostať, Shepley si narobí problémy a ja tiež.

Pohľad mi zaletel k dverám do kúpeľne. Odkedy sa tam tá ženská zavrela, bez prestávky tiekla voda. Nevedel som, či sedí na záchode, alebo vo vani, no bolo mi jasné, že z bytu ju do príchodu Americy a Abby nevypracem. Ak ma pristihnú, ako ju vyhadzujem, budem vyzerat ešte horšie. Preto som sa rozhodol aspoň narýchlo prezliecť posteľ a pozbierať rozhádzané veci.

„Kde bude Abby spať?“ opýtal som sa a pozrel som na pohovku. Nechcel som, aby nocovala na čalúnení, ktoré dva roky nasávalo všelijaké telesné tekutiny.

„Netuším. Že by na kresle?“

„Ty chudák, jasné, že ju tam nenechám spať.“ Poškrabal som sa na hlave. „Bude spať v mojej posteli.“

Shep zavyl od smiechu a určite to bolo počuť na kilometer ďaleko. Prehol sa, oprel sa dlanami o kolená a nebezpečne očervenel.

„Čo je?“

Vstal, ukázal na mňa prstom, ktorý sa mu povážlivo chvel, a pokrútil hlavou. Dusil sa od smiechu a nevládal hovoriť, preto radšej odišiel a pokúšal sa pokračovať v upratovaní, hoci sa mu otriasalo celé telo.

O jedenásť minút už bežal k dverám ako maratónec. Utekal po schodoch a potom sa dlho nič nedialo. Voda v kúpeľni došumela, všetko stíchlo.

Po niekoľkých minútach som začul, ako buchli dvere a ako Shepley fučí.

„Božemôj, ženská! Tvoj kufor váži o dobrých desať kíľ viac ako Abbin!“

Vyšiel som na chodbu a kútikom oka som si všimol, že môj posledný úlovok vychádza z kúpeľne. Tmavovláska na chodbe zmeľavela, pozrela sa na Abby a Americu, potom si pomaly pozapínala blúzku. Bolo mi jasné, že sa vnútri neumývala. Mejkap mala stále rozmazaný.

Minútu som bol úplne mimo. Asi to dievča nebude také nekomplikované, ako som si myslel. To znamená, že Abby s Americou mi možno zachránia život. Dobré, že sú tu, aj keď som stále v boxerkách.

„Ahoj,“ pozdravila ich moja veľmi krátka známosť. Uprela zrak na ich batožinu a prekvapenie v jej očiach sa zmenilo na zmätok.

America zazrela na Shepleyho.

Zdvihol ruky na svoju obranu. „Prišla za Travisom!“

Viac mi nebolo treba. Vyšiel som spoza rohu, zívól som a potľapkal som tmavovlásku po zadku. „Hej, prišli mi hostia. Mala by si zmiznúť.“

Asi jej odľahlo, lebo sa usmiala. Objala ma a pobožkala ma na krk. Pred necelou hodinou mala mäkké a teplé pery. Teraz, pred Abby, sa zmenili na čosi lepkavé, opuchnuté a asi také príjemné ako ostnatý drôt.

„Na kuchynskej linke ti nechám svoje číslo...“ zapriadla.

„Nemusíš,“ odsekol som.

„Čože?“ Zaklonila sa a urazene mi pozrela do očí. Hľadala akýkoľvek náznak, že to nemyslím vážne. No mne sa ulavilo. Ak by som jej totiž niekedy znovu zavolať, všetko by sa zbytočne skompli-

kovalo. Len ma vyľakalo, ako som si ju mohol pomýliť s neškodnými radodajkami Meganinho typu. Väčšinou som dievčatá odhadoval oveľa lepšie.

„A je to tu zas!“ zvolala America a zadívala sa na brunetku. „Prečo si prekvapená? Je to Travis, preboha! Travis Maddox! Preslávil sa tým, ako zametá s babami, a predsa každú dostane!“ Obrátila sa k Shepleymu, ktorý ju chlácholivo objal okolo pliec.

Dievča ma prebodlo pohľadom, zdrazilo kabelku a o chvíľu za sebou zabuchlo dvere.

Shepley zmeravel, očakával búrku. Takéto situácie ho stresovali. Radšej som teda prešiel do kuchyne a otvoril som chladničku, akoby sa nič nestalo. Abby mala v očiach pekelné blesky a chystala sa ma nimi spáliť na popol. (Niežeby som v živote nestretol ženu, ktorá mi chcela nakrájať zadok na kúsky a podávať ho na striebornom podnose, no kým stihla spustiť, jednoducho som vypadol, nech si zúri v mojej neprítomnosti.)

America pokrútila hlavou a zamierila do Shepovej izby. Shep šiel za ňou a naklonený nabok vliekol jej supertažký kufor.

Myslel som si, že Abby ma zaškrtí, ona však klesla do kresla. *Uf... je naozaj naštvaná. Kedy spustí palbu? Nech to mám čím skôr za sebou.*

Postavil som sa za raňajkový pult, s úsmevom a s rukami prekříženými cez prsia som si od nej udržiaval aspoň minimálnu bezpečnú vzdialenosť. „Čo je, Holubička? Máš za sebou ťažký deň?“

„Ani nie. Len som zhnusená.“

„Zo mňa?“ Stále som sa usmieval.

„Jasné, že z teba. Ako môžeš niekoho len tak využiť a odkopnúť?“

„Nikoho som neodkopol! Ponúkla mi svoje číslo a ja som odmietol.“

Od údivu otvorila ústa a ja som sa takmer rozrehotal. Neviem, prečo ma tak pobavilo, že je z môjho správania v šoku. „Vyspíš sa s babou a nechceš od nej ani telefónne číslo?“

„Prečo by som mal chcieť číslo, keď viem, že jej nezavolám?“

„A prečo si sa s ňou vyspal, ak si vedel, že jej nezavolaš?“

„Nikomu nič nesľubujem, Holubička. Navyše si nedala podmienku, že so mnou vstúpi do vzťahu. Len rozťahla nohy na pohovke.“

Zazrela na tú pohovku, akoby nábytok za niečo mohol. „Travis, to dievča je niečia dcéra. Čo ak sa niekedy bude niekto takto správať k tvojej dcére?“

Už mi taký argument zišiel na um a bol som naň pripravený. „Moja dcéra bude mať, dúfam, viac rozumu, a nestiahne si nohavičky pred každým idiotom, ktorého pred chvíľou stretla.“

Hovoril som čistú pravdu. Zaslúži si žena, aby sa s ňou zaobchádzalo ako so štetkou? Nie. Zaslúži si niečo také štetka? Áno. Samozrejme, že nie som o nič lepší ako ony. No keď som sa prvý raz vyspal s Megan a ona vypadla, ani ma neobjala, nereval som a nenapchal som sa zmrzlinou. Nestážoval som sa kamarátom z bratstva, že som skočil s babou do postele na prvom rande a ona sa ku mne podľa toho aj správala. Život je krutý a zbytočne sa tvárim, že máme dôstojnosť, ak si ju sami ničíme. Dievčatá sa navzájom ohovávajú ako divé, jedna druhú označujú za pobehticu, ale uráža ich, keď im niečo také povie muž. A keď som si ja priviedol domov bežnú radodajku, pretiahol som ju a poslal som ju kadeľahšie, odrazu som zloduch? Nezmysel!

Abby si prekrížila ruky cez prsia. Zlostilo ju, že moja odpoveď znie logicky. „Dobre, takže pripúšťaš, že si idiot. A tvrdíš, že ak sa s tebou nejaká vyspí, zaslúži si vykopnúť za dvere ako túlavá mačka?“

„Nie. Bol som k nej úprimný. Je dospelá. Všetko robila dobrovoľne. Dokonca priveľmi ochotne, ak smiem poznamenať. Prečo sa tváriš, akoby som spáchal zločin?“

„Neviem, či bola vopred oboznámená s tvojimi úmyslami, Travis.“